

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kuues koda)

30. juuni 2016*

Liikmesriigi kohustuste rikkumine — Keskkond — Euroopa Liidu veepoliitika —
Direktiiv 2000/60/EÜ — Pinnavee ökoloogilise ja keemilise seisundi seire —
Vesikonna majandamiskavad

Kohtuasjas C-648/13,

mille ese on ELTL artikli 258 alusel 6. detsembril 2013 esitatud liikmesriigi kohustuste rikkumise hagi,

Euroopa Komisjon, esindajad: K. Herrmann ja E. Manhaeve,

hageja,

versus

Poola Vabariik, esindajad: B. Majczyna, K. Majcher ja M. Drwięcki,

kostja,

EUROOPA KOHUS (kuues koda),

koosseisus: kümnenda koja president F. Biltgen kuuenda koja presidendi ülesannetes, kohtunikud
M. Berger (ettekandja) ja S. Rodin,

kohtujurist: M. Wathelet,

kohtusekretär: ametnik M. Aleksejev,

arvestades kirjalikus menetluses ja 15. jaanuari 2015. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi
ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Euroopa Komisjon palub oma hagi Euroopa Kohtul tuvastada, et kuna Poola Vabariik ei ole Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. oktoobri 2000. aasta direktiivi 2000/60/EÜ, millega kehtestatakse ühenduse veepoliitika alane tegevusraamistik (EÜT L 327, lk 1; ELT eriväljaanne 15/05, lk 275), mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. märtsi 2008. aasta direktiiviga 2008/32/EÜ (ELT L 81,

* Kohtumenetluse keel: poola.

lk 60, edaspidi „direktiiv 2000/60“), artikli 2 punkte 19, 20, 26 ja 27, artikli 8 lõiget 1, artikli 9 lõiget 2, artikli 10 lõiget 3 ja artikli 11 lõiget 5 ning V lisa punkte 1.3, 1.3.4, 1.3.5, 1.4 ja 2.4.1 ja VII lisa A osa punkte 7.2–7.10 täielikult üle võtnud või ei ole seda teinud nõuetekohaselt, siis on Poola Vabariik rikkunud nendest sätetest ja nimetatud direktiivi artiklist 24 tulenevaid kohustusi.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

2 Direktiivi 2000/60 artikli 2 „Mõisted“ punktides 19, 20 ja 27 on ette nähtud:

„[...]

19) põhjavee seisund – üldmõiste, mis tähistab põhjaveekogumi seisundit, mis määratakse kindlaks tema kvantitatiivse või keemilise seisundi põhjal, olenevalt sellest, kumb on halvem;

20) põhjavee hea seisund – seisund, mille põhjaveekogum on saavutanud, kui nii selle kvantitatiivne kui ka keemiline seisund on vähemalt „hea“;

[...]

26) kvantitatiivne seisund – mõiste, mis näitab, millisel määral põhjaveekogumile avaldab mõju otsene ja kaudne veevõtt;

27) tegelik põhjaveeressurss – põhjaveekogumi keskmine pikaajaline aastane toitumismäär, millest on lahutatud pikaajaline aastane vooluhulk, mis on vajalik sellega seotud pinnavee artiklis 4 osutatud ökoloogilise kvaliteedi alaste eesmärkide saavutamiseks, sellise vee ökoloogilise seisundi olulise halvenemise ärahoidmiseks ja sellega seotud maismaaökosüsteemide olulise kahjustamise ärahoidmiseks;

[...]“

3 Direktiivi 2000/60 artikkel 4 „Keskkonnaalased eesmärgid» sätestab:

„1. Vesikonna majandamiskavas nimetatud meetmeprogrammide elluviimisel:

a) pinnavee puhul

i) rakendavad liikmesriigid vajalikke meetmeid, et ära hoida kõigi pinnaveekogude seisundi halvenemine, kui lõigetest 6 ja 7 ei tulene teisiti ning ilma et piirataks lõike 8 kohaldamist;

ii) kaitsevad, parandavad ja taastavad liikmesriigid kõiki pinnaveekogusid, kui alapunkti iii kohaldamisest tehis- ja oluliselt muudetud veekogude suhtes ei tulene teisiti, eesmärgiga saavutada pinnavee hea seisund hiljemalt 15 aastat pärast käesoleva direktiivi jõustumist vastavalt V lisa sätetele, järgides seejuures lõike 4 kohaselt kindlaks määratud tähtajapikendusi ja lõigete 5, 6 ja 7 kohaldamist ning ilma et see piiraks lõike 8 kohaldamist;

iii) kaitsevad ja parandavad liikmesriigid kõiki tehisveekogusid ja oluliselt muudetud veekogusid eesmärgiga saavutada hea ökoloogiline potentsiaal ja pinnavee hea keemiline seisund hiljemalt 15 aasta möödumisel käesoleva direktiivi jõustumisest vastavalt V lisa sätetele, järgides seejuures lõike 4 kohaselt kindlaks määratud tähtajapikendusi ja lõigete 5, 6 ja 7 kohaldamist ning ilma et see piiraks lõike 8 kohaldamist;

iv) rakendavad liikmesriigid artikli 16 lõigete 1 ja 8 kohaselt vajalikke meetmeid eesmärgiga vähendada järk-järgult prioriteetsetest ainetest tulenevat reostust ning lõpetada või järk-järgult kõrvaldada prioriteetsete ohtlike ainete vettejuhtimine ja kadu,

ilma et see piiraks artiklis 1 osutatud vastavate rahvusvaheliste lepingute kohaldamist asjaomaste poolte suhtes;

b) põhjavee puhul

- i) rakendavad liikmesriigid vajalikke meetmeid saasteainete põhjavette viimise ärahoidmiseks või piiramiseks ning kõigi põhjaveekogumite seisundi halvenemise ärahoidmiseks, järgides seejuures käesoleva artikli lõikeid 6 ja 7, ilma et see piiraks lõike 8 kohaldamist ning kui artikli 11 lõike 3 punktist j ei tulene teisiti;
- ii) kaitsevad, parandavad ja taastavad liikmesriigid kõiki põhjaveekogumeid ning tagavad põhjavee võtmise ja taastamise tasakaalu, eesmärgiga saavutada põhjavee hea seisund hiljemalt 15 aasta möödumisel käesoleva direktiivi jõustumisest vastavalt V lisa sätetele, järgides seejuures lõike 4 kohaselt kindlaks määratud tähtajapikendusi ja lõigete 5, 6 ja 7 kohaldamist, ilma et see piiraks lõike 8 kohaldamist ning kui artikli 11 lõike 3 punktist j ei tulene teisiti;
- iii) rakendavad liikmesriigid vajalikke meetmeid tagasikäigu andmiseks inimtegevuse mõjust tuleneva saasteainete kontsentratsiooni kasvutendentsidele, et järk-järgult vähendada põhjavee reostust.

Kasvutendentsidele tagasikäigu andmise meetmed rakendatakse artikli 17 lõigete 2, 4 ja 5 kohaselt, võttes arvesse vastavates ühenduse õigusaktides sätestatud asjakohaseid norme, järgides seejuures lõigete 6 ja 7 kohaldamist ning ilma et see piiraks lõike 8 kohaldamist;

c) kaitsealade puhul

tagavad liikmesriigid kõigi normide ja eesmärkide täitmise hiljemalt 15 aasta möödumisel käesoleva direktiivi jõustumisest, kui ühenduse õigusaktides, mille alusel kaitsealad on asutatud, ei ole ette nähtud teisiti.

2. Kui antud veekogu suhtes kehtib rohkem kui üks lõikes 1 osutatud eesmärk, kohaldatakse neist kõige rangemat.

3. Liikmesriigid võivad lugeda pinnaveekogu tehislilikuks või tugevasti muudetuks, kui:

- a) hea ökoloogilise seisundi saavutamiseks vajalikud muudatused veekogu hüdro-morfoloogilistes omadustes avaldaksid märkimisväärset negatiivset mõju:
 - i) keskkonnale laiemalt;
 - ii) navigatsioonile, sealhulgas sadamarajatistele, või puhkeaja veetmise võimalustele;
 - iii) tegevusele, milleks vett varutakse, näiteks joogiveevarude, elektrienergia tootmise või niisutuse tarvis;
 - iv) veeregulatsioonile, üleujutuste vastu kindlustamisele, drenaažile või
 - v) inimeste muule võrdselt tähtsale püsivale arendustegevusele;
- b) veekogu tehislilikust või muudetud iseloomust tulenevat kasu ei ole tehniliste võimaluste või ebalproportsionaalselt suurte kulude tõttu võimalik saavutada muude vahenditega, mis oleksid keskkonna seisukohalt oluliselt paremad.

Selline määratlus ja selle põhjendused tuleb artikli 13 kohaselt nõutavas vesikonna majandamiskavas konkreetselt ära näidata ja seda tuleb iga kuue aasta järel uuendada.

4. Lõike 1 alusel kindlaksmääratud tähtaegu võib pikendada veekogu eesmärkide järkjärguliseks saavutamiseks, tingimusel et veekogu seisundis ei toimu edasist halvenemist ning kui on täidetud kõik järgmised tingimused:

- a) liikmesriigid teevad kindlaks, et kõiki vajalikke parandusi veekogude seisundis ei ole võimalik saavutada nimetatud lõikes sätestatud tähtaja jooksul vähemalt ühel järgmistest põhjustest:
 - i) vajalikke parandusi on tehniliste võimaluste tõttu kogu ulatuses võimalik saavutada üksnes etappidena, mis ületavad tähtaja;
 - ii) paranduste lõpuleviimine tähtaja jooksul oleks ebaproportsionaalselt kulukas;
 - iii) looduslikud tingimused ei võimalda veekogu seisundi parandamist tähtajaks;
- b) tähtaja pikendamine ja selle põhjused on konkreetselt esitatud artikli 13 kohaselt nõutavas vesikonna majandamiskavas;
- c) tähtajapikendus piirdub maksimaalselt kahe ajakohastusega vesikonna majandamiskavas, välja arvatud juhtudel, kus looduslike tingimuste tõttu ei saa eesmärke selle tähtaja jooksul saavutada;
- d) vesikonna majandamiskavas sätestatakse kokkuvõtte artikli 11 alusel nõutavatest meetmetest, mida peetakse vajalikuks, et viia veekogu pikendatud tähtaja jooksul järk-järgult nõutavasse seisundisse, oluliste viivituste põhjused nende meetmete elluviimisel ning nende rakendamise eeldatav ajakava. Vesikonna ajakohastatud majandamiskavasse lisatakse kõnealuste meetmete rakendamise ülevaade ning kokkuvõtte täiendavatest meetmetest.

5. Liikmesriigid võivad seada eesmärgiks saavutada konkreetsete veekogude jaoks lõikes 1 nõututest leebemad keskkonnavalased eesmärgid, kui artikli 5 lõike 1 alusel on kindlaks tehtud, et nad on inimtegevusest nii mõjutatud, või kui nende looduslik seisund on selline, et nende eesmärkide saavutamine oleks võimatu või ebaproportsionaalselt kulukas, ning kui on täidetud kõik järgmised tingimused:

- a) keskkonnavalaseid või sotsiaalmajanduslikke vajadusi, mida selline inimtegevus rahuldab, ei ole võimalik rahuldada muude vahenditega, mis oleksid keskkonna seisukohalt oluliselt paremad ega tooks kaasa ebaproportsionaalselt suuri kulutusi;
- b) liikmesriigid tagavad:
 - pinnavee puhul parima võimaliku ökoloogilise ja keemilise seisundi saavutamise, võttes arvesse mõju, mida inimtegevuse või reostuse iseloomu tõttu ei oleks olnud võimalik ära hoida,
 - põhjavee puhul vähimad võimalikud muutused põhjavee seisundis, võttes arvesse mõju, mida inimtegevuse või reostuse iseloomu tõttu ei ole olnud võimalik ära hoida;
- c) vastava veekogu seisundis ei toimu edasist halvenemist;
- d) leebemate keskkonnavalaste eesmärkide kehtestamine ja selle põhjendused on konkreetselt esitatud artikli 13 kohaselt nõutavas vesikonna majandamiskavas ja need eesmärgid vaadatakse iga kuue aasta järel üle.

6. Veekogude seisundi ajutist halvenemist ei loeta käesoleva direktiivi nõuete rikkumiseks, kui see tuleneb loomulikest asjaoludest või vääramatust jõust, mis on erandlik või mida ei olnud võimalik ette näha, eelkõige äärmiselt suurtest üleujutustest või pikaajalisest põuast või ettenägematutest õnnetustest tingitud asjaoludest, kui on täidetud kõik järgmised tingimused:

- a) on võetud kõik võimalikud meetmed, et seisundi edasist halvenemist ära hoida ning mitte ohustada käesoleva direktiivi eesmärkide saavutamist muudes veekogudes, mida kõnealused asjaolud ei mõjuta;
- b) vesikonna majandamiskavas on näidatud tingimused, mille põhjal võib olukorra tunnistada erandlikuks või selliseks, mida ei olnud võimalik ette näha, ning seejuures kohaldatavad näitajad;
- c) selliste erandlike asjaolude puhul võetavad meetmed lisatakse meetmeprogrammi ja need ei sea ohtu veekogu kvaliteedi taastumist pärast asjaolude möödumist;
- d) erandlike ning ettenägematute asjaolude mõju vaadatakse igal aastal uuesti üle, järgides seejuures lõike 4 punktis a sätestatud põhjusi, võetakse kõik otstarbekad meetmed kõnealuste asjaolude ilmnemise eelse seisundi taastamiseks veekogus niipea kui võimalik ning
- e) vesikonna järgmisse ajakohastatud majandamiskavasse lisatakse kokkuvõtte kõnealuste asjaolude ning punktide a ja d kohaselt võetud või võetavate meetmete mõju kohta.

7. Liikmesriigid ei riku siiski käesolevat direktiivi, kui:

- põhjavee head seisundit, head ökoloogilist seisundit või vajaduse korral head ökoloogilist potentsiaali ei saavutata või pinnaveekogu või põhjaveekogumi seisundi halvenemist ei suudeta ära hoida uute muudatuste tõttu pinnaveekogu füüsilistes omadustes või muudatuste tõttu põhjaveekogumite tasemes või
- suutmatus ära hoida pinnaveekogu langemist väga heast seisundist heasse seisundisse tuleneb inimeste uuest püsivast arendustegevusest

ning kui on täidetud kõik järgmised tingimused:

- a) võetakse kõik võimalikud meetmed, leevendamaks kahjulikku mõju veekogu seisundile;
- b) kõnealuste muudatuste põhjused on konkreetselt esitatud ja selgitatud artikli 13 kohaselt nõutavas vesikonna majandamiskavas ning eesmärgid vaadatakse iga kuue aasta järel uuesti läbi;
- c) nende muudatuste põhjused on eriti tähtsad üldiste hüvide seisukohalt ja/või hüved, mis tulenevad uutest muudatustest inimeste tervisele, ohutuse tagamisele või säästvate arengule, kaaluvad üles lõikes 1 sätestatud eesmärkide saavutamisest keskkonnale või ühiskonnale saadava hüve ning
- d) veekogu muutmisest tulenevat hüve ei ole tehniliste võimaluste või ebaoproportsionaalselt suurte kulude tõttu võimalik saavutada muude vahenditega, mis oleksid keskkonna seisukohalt oluliselt paremad.

8. Lõikeid 3, 4, 5, 6 ja 7 kohaldades tagab iga liikmesriik, et see ei välista alaliselt ega sea ohtu käesoleva direktiivi eesmärkide saavutamist muudes veekogudes samas valgapiirkonnas ning on vastavuses muude ühenduse keskkonnavalaste õigusaktide rakendamiseks.

9. Tuleb võtta meetmeid, mis tagaksid, et uute sätete, sealhulgas lõigete 3, 4, 5, 6 ja 7 kohaldamine garanteeriks vähemalt sama kaitsetaseme nagu senised ühenduse õigusaktid.“

- 4 Direktiivi 2000/60 artikli 8 „Pinnavee seisundi, põhjavee seisundi ja kaitsealade seire“ lõikes 1 on ette nähtud:

„Liikmesriigid tagavad vee seisundi seire programmide kehtestamise, et saada ühtne ja terviklik ülevaade vee seisundist igas valglapiirkonnas:

- pinnavee puhul hõlmavad sellised programmid:
 - i) mahtu ja taset või vooluhulka, niivõrd kui see on asjakohane ökoloogilise ja keemilise seisundi ning ökoloogilise potentsiaali puhul, ning
 - ii) ökoloogilist ja keemilist seisundit ning ökoloogilist potentsiaali;
- põhjavee puhul hõlmavad sellised programmid keemilise ja kvantitatiivse seisundi seiret,
- kaitsealade puhul lisatakse eespool nimetatud programmidele nendes ühenduse õigusaktides sisalduvad näitajad, mille alusel iga kaitseala loodi.“

- 5 Direktiivi 2000/60 artikli 9 lõigetes 1 ja 2 on ette nähtud:

„1. Liikmesriigid võtavad arvesse veevarustusteenuste kulude, sealhulgas keskkonna- ja ressursikulude katmise põhimõtet, arvestades III lisa kohaselt tehtud majandusanalüüsi ning järgides eelkõige põhimõtet, et saastaja maksab.

Aastaks 2010 tagavad liikmesriigid, et:

- veehinna kujundamise poliitika innustab küllaldaselt veekasutajaid kasutama veeressursse tõhusalt, aidates seeläbi kaasa käesoleva direktiivi keskkonnavalaste eesmärkide saavutamisele,
- veekasutuse eri valdkonnad, mis on liigitatud vähemalt tööstuseks, kodumajapidamiseks ja põllumajanduseks, annavad piisava panuse veevarustusteenuste kulude katmisse, võttes aluseks III lisa kohaselt tehtud majandusanalüüsi ning arvestades põhimõtet, et saastaja maksab.

Seda tehes võivad liikmesriigid arvesse võtta kulude katmise sotsiaalseid, keskkonnavalasteid ja majanduslikke tagajärgi ning kõnealuse piirkonna või kõnealuste piirkondade geograafilisi ja kliimatingimusi.

2. Liikmesriigid esitavad vesikonna majandamiskavades aruande lõike 1 rakendamiseks kavandatavate meetmete kohta, mis aitavad kaasa käesoleva direktiivi keskkonnavalaste eesmärkide saavutamisele, ning veekasutuse eri valdkondade osa kohta veevarustusteenuste kulude katmises.“

- 6 Direktiivi 2000/60 artikkel 10 „Kombineeritud lähenemisviis punkt- ja hajureostusallikate puhul“ näeb ette:

„1. Liikmesriigid tagavad, et igasugust lõikes 2 osutatud ainete pinnavette juhtimist reguleeritakse käesolevas artiklis sätestatud kombineeritud lähenemisviisi kohaselt.

2. Liikmesriigid tagavad, et:

- a) heidete kontroll parimate olemasolevate meetodite kohaselt või
- b) vastavad heite piirväärtused või
- c) hajureostuskoormuse puhul kontrollimeetmed, sealhulgas vajaduse korral parim keskkonnapraktika,

mis on sätestatud:

- nõukogu 24. septembri 1996. aasta direktiivis 96/61/EÜ keskkonnareostuse integreeritud ennetamise ja piiramise kohta [EÜT L 257, lk 26; ELT eriväljaanne 15/03, lk 80],
- nõukogu 21. mai 1991. aasta direktiivis 91/271/EMÜ linnaheitvee puhastamise kohta [EÜT L 135, lk 40; ELT eriväljaanne 15/02, lk 26],
- nõukogu 12. detsembri 1991. aasta direktiivis 91/676/EMÜ veekogude kaitsmise kohta põllumajandusest lähtuva nitraadireostuse eest [EÜT L 375, lk 1; ELT eriväljaanne 15/02, lk 68],
- käesoleva direktiivi artikli 16 alusel vastuvõetud direktiivides,
- IX lisas loetletud direktiivides,
- muudes asjakohastes ühenduse õigusaktides,

kehtestatakse ja/või neid rakendatakse hiljemalt 12 aasta möödumisel käesoleva direktiivi jõustumisest, kui asjaomastes õigusaktides [ei] nähta ette teisiti.

3. Kui käesoleva direktiivi, IX lisas loetletud direktiivide või muude ühenduse õigusaktide alusel kehtestatud kvaliteedialane eesmärk või kvaliteedistandard nõuab lõike 2 kohaldamisest tulenevatest rangemaid tingimusi, kehtestatakse vastavalt sellele rangem heidete kontroll.“

7 Direktiivi 2000/60 artikkel 11 „Meetmeprogramm“ sätestab lõikes 5:

„Kui seire või muud andmed näitavad, et artikli 4 alusel veekogu suhtes seatud eesmärged tõenäoliselt ei saavutata, tagab liikmesriik, et:

- selle põhjusi uuritakse,
- asjaomaseid lube kontrollitakse ja vajaduse korral vaadatakse nad läbi,
- seireprogrammid vaadatakse läbi ja vajaduse korral neid kohandatakse ning
- tehakse kindlaks kõnealuste eesmärkide saavutamiseks vajalikud lisameetmed, sealhulgas kehtestatakse vajaduse korral V lisas sätestatud korras rangemad keskkonnakvaliteedi standardid.

Kui need põhjused tulenevad loomulikest asjaoludest või vääramatust jõust, mis on erandlik või mida ei olnud võimalik ette näha, eelkõige äärmiselt suurtest üleujutustest või pikaajalisest põuast, võib liikmesriik ette näha, et lisameetmed ei ole otstarbekad, kui artikli 4 lõikest 6 ei tulene teisiti.“

8 Direktiivi 2000/60 V lisa punktides 1.3, 1.3.4, 1.3.5, 1.4 ja 2.4.1 on ette nähtud:

„1.3. Pinnavee ökoloogilise seisundi ja keemilise seisundi seire Artikli 8 nõuete kohaselt moodustatakse pinnavee seirevõrk. Seirevõrk peab olema üles ehitatud selliselt, et see annaks ühtse ja tervikliku ülevaate ökoloogilise ja keemilise seisundi kohta igas vesikonnas ning võimaldaks veekogude jagamist viide astmesse vastavalt punktis 1.2 esitatud normmääratlustele. Liikmesriigid esitavad vesikonna majandamiskavas kaardi või kaardid, millel on näidatud pinnavee seirevõrk. Artikli 5 ja II lisa kohaselt esitatud kirjelduse ja keskkonnamõju hindamise põhjal peavad liikmesriigid kehtestama kontrollseire programmi ja operatiivseire programmi iga ajavahemiku kohta, mille suhtes kehtib vesikonna majandamiskava. Liikmesriikidel võib mõnel juhul osutada vajalikuks kehtestada uurimusliku seire programmid. Liikmesriigid kontrollivad parameetreid, mis näitavad vastava kvaliteedielemendi

seisundit. Bioloogiliste kvaliteedielementide parameetreid valides määravad liikmesriigid kindlaks kohase taksonoomilise tasandi piisava usaldusväarsuse ja täpsuse saavutamiseks kvaliteedielementide klassifitseerimisel. Kavas antakse hinnang seireprogrammide saadud tulemuste usaldusväarsuse ja täpsuse taseme kohta. [...]

1.3.4. Seiresagedus Kontrollseireperioodi puhul tuleks kohaldada füüsikalis-keemilisi kvaliteedielemente näitavate parameetrite allpool toodud seiresagedust, välja arvatud juhul, kui tehniliste teadmiste ja ekspertarvamuse põhjal on õigustatud pikemad vaheajad. Bioloogiliste või hüdro-morfoloogiliste kvaliteedielementide puhul toimub seire vähemalt üks kord kontrollseireperioodi jooksul. Operatiivseire puhul määravad liikmesriigid kõigi parameetrite puhul vajaliku seiresageduse kindlaks nõnda, et see annaks piisavalt teavet vastava kvaliteedielemendi seisundi usaldusväärseks hindamiseks. Üldjoontes ei tohiks seire toimuda pikemate ajavahemike tagant, kui allpool olevas tabelis näidatud, välja arvatud juhul, kui tehniliste teadmiste ja ekspertarvamuse põhjal on õigustatud pikemad vaheajad. Sagedused valitakse nõnda, et saavutatakse vastuvõetav usaldusväarsuse ja täpsuse tase. Hinnang kasutatud seiresüsteemi usaldusväarsuse ja täpsuse kohta esitatakse vesikonna majandamiskavas. Valitakse selline seiresagedus, mis võtab arvesse nii looduslikest kui inimtekkelistest põhjustest tulenevat parameetrite kõikumust. Seire toimumise aeg valitakse nii, et hooajaliste erinevuste mõju tulemustele oleks minimaalne, tagamaks, et tulemused kajastavad veekogus inimtegevusest lähtuva koormuse tagajärjel toimunud muutusi. Selle eesmärgi saavutamiseks toimub vajaduse korral sama aasta erinevate aastaegade jooksul täiendav seire.

Kvaliteedielement	Jöed	Järved	Üleminekuveed	Rannikuveed
Bioloogilised				
Fütoplankton	6 kuud	6 kuud	6 kuud	6 kuud
Muu veetaimestik	3 aastat	3 aastat	3 aastat	3 aastat
Makroinvertebraadid	3 aastat	3 aastat	3 aastat	3 aastat
Kalad	3 aastat	3 aastat	3 aastat	
Hüdro-morfoloogilised				
Tökestamatus	6 aastat			
Veerežiim	pidevalt	1 kuu		
Morfoloogia	6 aastat	6 aastat	6 aastat	6 aastat
Füüsikalis-keemilised				
Temperatuurio- lud	3 kuud	3 kuud	3 kuud	3 kuud
Hapnikusisaldus	3 kuud	3 kuud	3 kuud	3 kuud
Soolsus	3 kuud	3 kuud	3 kuud	
Toitainetesisaldus	3 kuud	3 kuud	3 kuud	3 kuud
Hapestumus	3 kuud	3 kuud		
Muud saasteained	3 kuud	3 kuud	3 kuud	3 kuud
Ohtlikud ained	1 kuud	1 kuud	1 kuud	1 kuud

1.3.5. Täiendavad seirenõuded kaitsealadele Eespool nõutud seireprogramme täiendatakse, et täita järgmisi nõudeid.

Joogiveevõtukohad Artiklis 7 osutatud pinnaveekogud, mis annavad keskmiselt üle 100 m³ vett päevas, määratakse vaatluspunktideks ning seal toimub kõnealuse artikli nõuete täitmiseks vajalik täiendav seire. Selliseid veekogusid jälgitakse kõigi sinna juhitud prioriteetsete ainete ja kõigi muude märkimisväärses koguses sinna juhitud ainete suhtes, mis võivad mõjutada veekogu seisundit ja mida joogiveedirektiivi sätete alusel kontrollitakse. Seire toimub allpool sätestatud sagedusega:

Teenindatava kogukonna rahvaarv	Sagedus
< 10 000	4 korda aastas
10 000–30 000	8 korda aastas
> 30 000	12 korda aastas

Elupaiga- ja liigikaitsealad Veekogud, mis moodustavad sellise ala, lisatakse eespool nimetatud operatiivseireprogrammi, kui keskkonnamõju hindamise ja kontrollseire põhjal on tuvastatud, et nad võivad mitte vastata artikli 4 alusel kehtestatud keskkonnaalastele eesmärkidele. Seire toimub selleks, et hinnata kõigi asjakohaste märkimisväärsuste koormuste ulatust ja mõju neile veekogudele ning vajaduse korral hinnata meetmeprogrammidest tulenevaid muutusi selliste veekogude seisundis. Seiret jätkatakse seni, kuni alad vastavad nende loomist sätestavate õigusaktide veega seotud nõuetele ning artikliga 4 neile seatud eesmärkidele. [...]

1.4. Ökoloogilise seisundi klassifikatsioon ja kirjeldamine

1.4.1. Bioloogilise seire tulemuste võrreldavus

- i) Liikmesriigid kehtestavad seiresüsteemid iga pinnaveekogukategooria ning oluliselt muudetud või tehispinnaveekogu jaoks määratud bioloogiliste kvaliteedielementide väärtuste hindamiseks. Kui allpool sätestatud korda kohaldatakse oluliselt muudetud või tehisveekogude suhtes, tuleb viiteid ökoloogilisele seisundile tõlgendada viidetena ökoloogilisele potentsiaalile. Sellised süsteemid võivad kasutada konkreetseid liike või liigirühmi, mis on tüüpilised kvaliteedielemendile tervikuna.
- ii) Et tagada selliste seiresüsteemide võrreldavus, väljendatakse igas liikmesriigis kasutatavate süsteemide tulemused ökoloogilise seisundi klassifitseerimiseks ökoloogilise kvaliteedisuhtena. Need kvaliteedisuhted näitavad suhet antud pinnaveekogus täheldatud bioloogiliste parameetrite väärtuse ja kõnealuse veekogu suhtes kehtivate normtingimuste parameetrite väärtuste vahel. Kvaliteedisuhtet väljendatakse nulli ja ühe vahele jääva numbrilise väärtusena, kusjuures väga head ökoloogilist seisundit tähistavad ühe lähedale jäävad väärtused ja halba ökoloogilist seisundit nulli lähedale jäävad väärtused.
- iii) Kõik liikmesriigid jagavad oma seiresüsteemis kõigi pinnaveekategooriate ökoloogilise kvaliteedisuhte skaala viide astmesse väga heast halva ökoloogilise seisundini vastavalt punkti 1.2 määratlusele, andes kõigile eri astmete vahelistele piiridele numbrilise väärtuse. Väga hea ja hea seisundi vahelise piiri väärtus ning hea ja keskmise seisundi vahelise piiri väärtus määratakse kindlaks allpool kirjeldatud interkalibreerimismeetodi abil.
- iv) Komisjon soodustab sellist interkalibreerimist, tagamaks, et need astmetevahelised piirid kehtestatakse kooskõlas punkti 1.2 normmääratlustega ning et nad on liikmesriikide vahel võrreldavad.

- v) Kõnealuse meetodi osana hõlbustab komisjon liikmesriikidevahelist teabevahetust, mille tulemusena määratakse igas ühenduse ökopiirkonnas kindlaks valik objekte; need objektid moodustavad interkalibreerimisvõrgu. Võrk koosneb objektidest, mis on valitud igas ökopiirkonnas asuvate pinnaveekogutüüpide hulgast. Iga valitud pinnaveekogutüübi puhul koosneb võrk vähemalt kahest objektist, mis vastavad väga hea ja hea seisundi normmääratluste vahelisele piirile, ning vähemalt kahest objektist, mis vastavad hea ja keskmise seisundi normmääratluse vahelisele piirile. Objektid valitakse ekspertarvamuse alusel, mis põhineb ühisinspekterimistel ja kogu muul kättesaadaval teabel.
- vi) Kõigi liikmesriikide seiresüsteeme rakendatakse nende interkalibreerimisvõrku kuuluvate objektide suhtes, mis asuvad selles ökopiirkonnas ja kuuluvad sellesse pinnaveekogutüüpi, mille suhtes neid süsteeme vastavalt käesoleva direktiivi nõuetele kohaldatakse. Sellise rakendamise tulemusi kasutatakse iga liikmesriigi seiresüsteemis vastava astme piiridele numbrilise väärtuse kinnitamiseks.
- vii) Komisjon valmistab ette interkalibreerimisvõrgu moodustavate objektide registri projekti. Objektide lõplik register kehtestatakse kooskõlas artikli 21 lõikes 2 osutatud regulatiivmenetlusega.
- viii) Komisjon ja liikmesriigid viivad interkalibreerimise lõpule 18 kuu jooksul lõpliku registri avaldamise kuupäevast arvates.
- ix) Interkalibreerimise tulemused ning liikmesriikide seiresüsteemide klassifikatsioonide väärtused, mis määratakse kooskõlas punktidega i kuni viii ning mille eesmärk on muuta käesoleva direktiivi vähemolulisi sätteid, täiendades seda, võetakse vastu vastavalt artikli 21 lõikes 3 osutatud kontrolliga regulatiivmenetlusele ja avaldatakse kuue kuu jooksul pärast interkalibreerimise lõpuleviimist.

1.4.2. Seiretulemuste kirjeldamine ning ökoloogilise seisundi ja ökoloogilise potentsiaali klassifikatsioon

- i) Pinnaveekategoriate puhul on veekogu ökoloogilise seisundi astmeks vastavate allpool toodud tabeli esimese veeru kohaselt liigitatud kvaliteedielementide bioloogiliste või füüsikalise-keemiliste seiretulemuste väärtus, olenevalt sellest, kumb on madalam. Liikmesriigid esitavad iga valglaapiirkonna kohta kaardi, millel on näidatud iga veekogu ökoloogilise seisundi aste vastavalt allpool toodud tabeli teise veeru tunnusvärvidele, mis kajastavad veekogu ökoloogilise seisundi klassifikatsiooni:

Ökoloogilise seisundi aste	Tunnusvärv
Väga hea	Sinine
Hea	Roheline
Keskmine	Kollane
Mitterahuldav	Oranž
Halb	Punane

- ii) Oluliselt muudetud ja tehisveekogude puhul on veekogu ökoloogilise potentsiaali astmeks vastavate allpool toodud tabeli esimese veeru kohaselt liigitatud kvaliteedielementide bioloogiliste või füüsikalise-keemiliste seiretulemuste väärtus, olenevalt sellest, kumb on madalam. Liikmesriigid

esitavad iga valgapiirkonna kohta kaardi, millel on näidatud iga veekogu ökoloogilise potentsiaali aste tunnusvärvidega tehisveekogude puhul allpool toodud tabeli teise veeru kohaselt ning oluliselt muudetud veekogude puhul nimetatud tabeli kolmanda veeru kohaselt:

Ökoloogilise potentsiaali aste	Tunnusvärv	
	Tehisveekogud	Oluliselt muudetud
Hea ja üle selle	Ühelaiused rohelised ja helehallid triibud	Ühelaiused rohelised ja tumehallid triibud
Keskmine	Ühelaiused kollased ja helehallid triibud	Ühelaiused kollased ja tumehallid triibud
Mitterahuldav	Ühelaiused oranžid ja helehallid triibud	Ühelaiused oranžid ja tumehallid triibud
Halb	Ühelaiused punased ja helehallid triibud	Ühelaiused punased ja tumehallid triibud

iii) Liikmesriigid näitavad kaardil musta täpiga need veekogud, kus suutmatus saavutada head seisundit või head ökoloogilist potentsiaali tuleneb sellest, et ei ole järgitud üht või mitut keskkonnakvaliteedi standardit, mis on kõnealuse veekogu jaoks sünteetiliste ja mittesünteetiliste saateainete kohta kehtestatud (vastavalt režiimile, mille liikmesriigid on nende järgimiseks kehtestanud).

1.4.3. Seiretulemuste kirjeldamine ning keemilise seisundi klassifikatsioon Kui veekogu vastab kõigile keskkonnakvaliteedi standarditele, mis on kehtestatud IX lisas, artiklis 16 ning muudes asjakohastes keskkonnakvaliteedi standardeid kehtestavates ühenduse õigusaktides, loetakse ta heas keemilises seisundis olevaks. Kui mitte, siis loetakse, et veekogu ei ole saavutanud head keemilist seisundit. [...]

2.4. Põhjavee keemilise seisundi seire

2.4.1. Põhjavee seirevõrk Artiklite 7 ja 8 nõuete kohaselt moodustatakse põhjavee seirevõrk. Seirevõrk peab olema üles ehitatud selliselt, et ta annaks ühtse ja tervikliku ülevaate põhjavee keemilise seisundi kohta igas vesikonnas ning võimaldaks avastada pikaajalisi inimtegevusest tulenevaid kasvutendentse saasteainete hulgas. Artikli 5 ja II lisa kohaselt esitatud kirjelduse ja keskkonnamõju hindamise põhjal peavad liikmesriigid kehtestama kontrollseire programmi iga ajavahemiku kohta, mille suhtes kehtib vesikonna majandamiskava. Selle programmi tulemusi kasutatakse operatiivseire programmi kehtestamiseks, mida kohaldatakse majandamiskava ülejäänud kehtivusaja jooksul. Kavas antakse hinnang seireprogrammide saadud tulemuste usaldusväärsuse ja täpsuse taseme kohta. [...]

9 Direktiivi 2000/60 VII lisa „Vesikonna majandamiskavad“ A osa punktides 7.2–7.10 on sätestatud:

„A. Vesikonna majandamiskavad sisaldavad järgmisi elemente:

[...]

- 7.2. aruanne praktiliste sammude ja võetud meetmete kohta veekasutuse kulude katmise põhimõtte kohaldamisel vastavalt artiklile 9;
- 7.3. artikli 7 nõuete täitmiseks võetud meetmete kokkuvõte;
- 7.4. veevõtu ja vee tõkestamise kontrollimeetmete kokkuvõte, sealhulgas viide registritele ja juhtudele, mil artikli 11 lõike 3 punkti e alusel on erandeid tehtud;
- 7.5. kokkuvõte punktreostusallikatest lähtuvate heidete ja muu vee seisundit mõjutava tegevuse kontrollimeetmete kohta vastavalt artikli 11 lõike 3 punkti g ja artikli 11 lõike 3 punkti i sätetele;

- 7.6. selliste juhtude kindlakstegemine, mil otseheide põhjavette on artikli 11 lõike 3 punkti j kohaselt lubatud;
- 7.7. artikli 16 kohaselt prioriteetsete ainete suhtes võetud meetmete kokkuvõte;
- 7.8. juhuslike reostusjuhtide ärahoidmiseks või nende mõju vähendamiseks võetud meetmete kokkuvõte;
- 7.9. kokkuvõte meetmete kohta, mis on võetud artikli 11 lõike 5 alusel veekogude suhtes, mis tõenäoliselt ei saavuta artikli 4 alusel seatud eesmärgi;
- 7.10. andmed täiendavate meetmete kohta, mida on peetud vajalikuks, et täita kehtestatud keskkonnaalaseid eesmärgi;

[...]“

Poola õigus

Veeseadus

- 10 18. juuli 2001. aasta veeseaduse (*Dz. U.* 2001, nr 115, punkt 1229) 28. augustil 2010 kohaldatava redaktsiooni (edaspidi „veeseadus“) artikkel 113 näeb ette:

„[...]“

4. Kaitsealade register sisaldab järgmisi loetelusid:

- 1) elanikkonna joogiveega varustamiseks määratud vee võtmise alad,
- 2) majanduslikult oluliste veekasvatatavate liikide kaitseks mõeldud alad,
- 3) puhkealadeks, sealhulgas suplusveeks mõeldud veekogud,
- 4) asulatest pärit reostuse tõttu eutrofeeruvad tundlikud alad,
- 5) põllumajandusest lähtuva nitraadireostuse tõttu tundlikud alad,
- 6) looduskaitsealade kohaselt elupaikade või liikide kaitseks määratud alad, kus vee seisundi säilitamine või parandamine on selle kaitse oluline tegur.

[...]“

- 11 Veeseaduse artiklis 113a on sätestatud:

„[...]“

2. Lõikes 1 nimetatud põhimeetmete eesmärk on miinimumnõuete täitmine ja need hõlmavad:

[...]“

- 2) meetmeid, mille eesmärk on rakendada veevarustusteenuste kulude katmise põhimõtet,

[...]“

4. Üleriigilise vee- ja keskkonnaprogrammi väljatöötamisel tuleb läbi viia veekasutust käsitlevaid majandusanalüüse, milles võetakse arvesse veevarustusteenuste kulude katmise põhimõtet ja pikaajalisi prognoose, mis puudutavad veeressursside kasutamise vajaduste rahuldamist valglapiirkondades.

[...]“

12 Veeseaduse artiklis 114 on sätestatud:

„1. Vesikonna majandamiskava sisaldab järgmisi elemente:

- 1) valglapiirkonna tunnuste üldine kirjeldus, mis sisaldab muu hulgas järgmist:
 - a) pinnaveekogude loetelu, milles on täpsustatud nende tüüp ja kehtivad normtingimused,
 - b) põhjaveekogumite loetelu,
- 2) kokkuvõte, milles on kindlaks tehtud inimtegevusest lähtuv märkimisväärne koormus ja hinnatud, kuidas see mõjutab pinna- ja põhjavee seisundit,
- 3) artikli 113 lõike 2 punktis 5 nimetatud kaitsealade loetelu ja nende esitamine kaardi kujul,
- 4) seirevõrkude kaart koos seireprogrammide kirjeldusega,
- 5) veekogude ja kaitsealade jaoks seatud keskkonnavalaste eesmärkide loetelu,
- 6) veekasutuse majandusanalüüsi tulemuste kokkuvõte,
- 7) üleriigilises vee- ja keskkonnaprogrammis ette nähtud meetmete kokkuvõte, milles keskendutakse seatud keskkonnavalaste eesmärkide saavutamise vahenditele,
- 8) valglapiirkonna kohta koostatud muude üksikasjalike programmide ja majandamiskavade – mis käsitlevad üksikuid alamvesikondi, sektoreid, konkreetseid küsimusi ja veetüüpe – loetelu ning nende sisukokkuvõte,
- 9) võetud avaliku teabe ja konsultatsioonialaste meetmete, nende tulemuste ja sellest tulenevalt kavas tehtud muudatuste kokkuvõte,
- 10) valglapiirkonna veevarude majandamiseks pädevate asutuste loetelu,
- 11) teave kava väljatöötamiseks kasutatud andmete ja viitedokumentide saamise korra ja menetluse kohta ning teave kava rakendamise loodetavate tulemuste kohta.

[...]

4. Vesikonna ajakohastatud majandamiskava peab lisaks lõikes 1 märgitud teabele sisaldama järgmist:

- 1) kõigi nende muudatuste või ajakohastuste kokkuvõte, mis on tehtud pärast eelmise vesikonna majandamiskava avaldamist,
- 2) hinnang keskkonnavalaste eesmärkide saavutamisel tehtud edusammude kohta, sealhulgas eelmise kava kehtivusaja seiretulemuste esitamine ning selgitus kõigi saavutamata keskkonnavalaste eesmärkide kohta,
- 3) kõigi nende meetmete põhjendatud kirjeldus, mis olid ette nähtud majandamiskava eelmistes versioonides, ent mida ei ole rakendatud,
- 4) kava rakendamiseks vajalike täiendavate meetmete kirjeldus.

[...]“

13 Veeseaduse artiklis 155a on sätestatud:

„1. Veeseire eesmärk on saada teavet pinna- ja põhjavee seisundi kohta, et planeerida veevarude majandamist ja hinnata keskkonnavalaste eesmärkide saavutamist.

2. Pinna- ja põhjavee seisundit analüüsitakse ja hinnatakse riikliku keskkonnaseire raames.

3. Piirkondlik keskkonnakaitseinspektor viib läbi pinnavee analüüse füüsikalis-keemiliste, keemiliste ja bioloogiliste parameetrite osas.

4. Riiklik hüdroloogia-meteoroloogiateenistus viib läbi pinnavee analüüse hüdroloogiliste ja morfoloogiliste parameetrite osas.

5. Riiklik hüdroteoloogiateenistus analüüsib ja hindab põhjavee seisundit füüsikalis-keemiliste ja kvantitatiivsete parameetrite osas.

6. Nõuetekohaselt põhjendatud juhtudel teostab piirkondlik keskkonnakaitseinspektor kooskõlastatult riikliku hüdroteoloogiateenistusega täiendavaid analüüse põhjavee füüsikalis-keemiliste parameetrite osas ja esitab nende analüüside tulemused peakeskkonnakaitseinspektori kaudu riiklikule hüdroteoloogiateenistusele.

7. Nõuetekohaselt põhjendatud juhtudel teostab peakeskkonnakaitseinspektor kooskõlastatult riikliku veeteede ameti presidendiga lõigetes 3–6 nimetatud analüüside tulemuste põhjal põhjaliku hindamise vee seisundi kohta valglapiirkondades, võttes arvesse veeladesse jagunemist, ning viib läbi ka lõikes 2 nimetatud analüüsid, kui see on põhjendatud analüüside eripärast tulenevalt.“

Keskkonnakaitseadus

14 27. aprilli 2001. aasta keskkonnakaitseaduse (*Dz. U.*, nr 62, punkt 627, edaspidi „keskkonnakaitseadus“) artikli 25 lõikes 2 on sätestatud, et riigi keskkonnaseire seisneb selles, et mõõdetakse, hinnatakse ja diagnoositakse ökoloogilist seisundit ning kogutakse, töödeldakse ja levitatakse keskkonnavalast teavet.

15 Keskkonnakaitseaduse artikli 25 lõike 3 kohaselt aitab riigi keskkonnaseire kaitsta keskkonda, kuna süstemaatiliselt antakse ametiasutustele ja avalikkusele teada:

„[...]“

1) loodusobjektide kvaliteet, õigusnormides ette nähtud keskkonnakvaliteedi standardite ja artikli 3 punkti 28 alapunktides b ja c sätestatud tasemete järgimine ning samuti nende normide ja tasemete ületamise alad;

2) loodusobjektide kvaliteedi muutused ja nende muutuste põhjused, sealhulgas põhjuse-tagajärje seosed heitkoguste ja loodusobjektide seisundi vahel.“

Looduskaitseadus

16 14. mai 2013. aasta looduskaitseaduse (16. aprilli 2004. aasta seaduse konsolideeritud redaktsioon, *Dz. U.* 2013, punkt 627, edaspidi „looduskaitseadus“) artikli 112 kohaselt hõlmab riigi keskkonnaseire elurikkuse ja maastikulise mitmekesisuse keskkonnaseiret.

- 17 Kõnealuse artikli lõikes 2 on ette nähtud, et keskkonnaseire seisneb selles, et jälgitakse ja kontrollitakse elurikkuse ja maastikulise mitmekesisuse komponentide seisundit ja muutusi, sealhulgas looduslikke elupaigatüüpe ja üleliidulise tähtsusega liike ning eelkõige looduslikke elupaigatüüpe ja esmatähtsaid liike, ning kontrollitakse looduskaitse meetodite tõhusust.

3. oktoobri 2005. aasta määrus

- 18 Keskkonnaministri 3. oktoobri 2005. aasta määruse, mis käsitleb eritingimusi, millele peavad vastama hüdroloogia ja insenertehnilised dokumendid (*Dz. U.* nr 201, edaspidi „3. oktoobri 2005. aasta määrus“), artikli 2 lõike 1 punktis 13 ja lõikes 2 on sätestatud:

„1. Käesolevas määruses kasutatakse järgmisi mõisteid:

[...]

- 13) tegelikud ressursid: põhjavee kogus, mida on võimalik võtta tasakaalus alal kindlaksmääratud keskkonna- ja hüdroloogilistes tingimustes, ilma et vee võtmiseks oleks ette nähtud konkreetset kohta või konkreetseid tehnilisi või majanduslikke tingimusi;

[...]

2. Mõõdetava ala tegelikud põhjaveevarud, mis on kindlaks määratud hüdrogeoloogilistes dokumentides, võimaldavad:

- 1) hinnata põhjaveevarude kasutamise määra ja tegelike varude kogust või mõõdetaval alal, sealhulgas veealal või alamvesikonnas veevarude puudust;
- 2) teha kindlaks potentsiaalsed kohad põhjavee võtmise rajatise ehituseks;
- 3) teha kindlaks ressursside vajaduse aladel, kus põhjavee kasutamine on intensiivne ja kontsentreeritud, ning kontrollida neid ressursse;
- 4) koostada hüdromajandusliku analüüsi, et määrata kindlaks veeala või alamvesikonna veekasutuse tingimused.

[...]“

23. juuli 2008. aasta määrus

- 19 Keskkonnaministri 23. juuli 2008. aasta määruse, mis käsitleb põhjavee seisundi hindamise kriteeriume ja tingimusi (*Dz. U.* nr 143, punkt 896, edaspidi „23. juuli 2008. aasta määrus“), artikli 2 lõikes 1 on sätestatud:

„Põhjavee seisundi klassifitseerimine füüsikalise-keemiliste parameetrite järgi põhineb järgmisel viiel kvaliteediklassil:

[...]

2) II klass – hea kvaliteediga vesi, mille:

- a) teatavate füüsikalise-keemiliste parameetrite väärtused on kõrged põhjavees toimuvate looduslike protsesside tõttu,
- b) füüsikalise-keemilistest parameetritest ei nähtu inimtegevuse mõju või see nähtub väga vähesel määral,

[...]“

20 Kõnealuse määruse artikli 8 lõigetes 2–4 on sätestatud:

„2. Põhjavee kvantitatiivset seisundit hinnatakse konkreetsete ühtsete põhjaveekogumite suhtes.

[...]

3. Põhjavee kvantitatiivse seisundi hindamisel määratakse kindlaks ühtsete põhjaveekogumite varude suurus ja tõlgendatakse põhjavee taseme olukorda käsitlevate kontrollide tulemusi.

[...]

4. Põhjaveevarude suurus määratakse kindlaks nii, et mitme aasta jooksul põhjavee võtmise kohast tegelikult võetud keskmist veekogust (m^3 /päevas) võrreldakse majandamiseks kättesaadava põhjaveevarude kogusega (m^3 /päevas), mis on kindlaks määratud tasakaalus ala jaoks kehtestatud olemasolevate varude põhjal, mis hõlmavad konkreetset ühtset põhjaveekogumit; kui konkreetne põhjaveekogum ei kattu täielikult mõõdetava alaga, mille jaoks on tegelikud ressursid kindlaks määratud, võib kuni selle veekogumi tegelike ressursside kindlakstegemiseni tugineda võrdluse tegemisel põhjaveevarude kavandatava kasutamise arvutustele.“

20. augusti 2008. aasta määrus

21 Keskkonnaministri 20. augusti 2008. aasta määruse, mis käsitleb ühtsete pinnaveekogumite seisundi klassifitseerimise tingimusi (*Dz. U.* nr 162, punkt 1008, edaspidi „20. augusti 2008. aasta määrus“), 6. lisa B osa punktis XIV on ette nähtud:

„Pinnaveekogumite ökoloogilise seisundi klassifitseerimine ja vee kvaliteedinäitajate analüüsi tulemuste tõlgendamine füüsikalise-keemiliste, bioloogiliste ja hüdro-morfoloogiliste parameetrite põhjal

[...]

B. Vee kvaliteedinäitajate analüüsi tulemuste tõlgendamine füüsikalise-keemiliste, bioloogiliste ja hüdro-morfoloogiliste parameetrite põhjal

[...]

XIV. Kuni hüdro-morfoloogiliste parameetrite põhjal ökoloogilise seisundi hindamise meetodite väljatöötamiseni võib veekogude ökoloogilist seisundit klassifitseerida ilma neid parameetreid arvestamata. Sellisel juhul jäetakse meede 4 ära ja pinnaveekogu, mis vastab meetme 3 punkti 1 jaoks ette nähtud kriteeriumile, kuulub ökoloogilise seisundi klassi 1.“

22 20. augusti 2008. aasta määruse 7. lisa B osa punktis XV on ette nähtud:

„Tehislike ja oluliselt muudetud pinnaveekogude ökoloogilise potentsiaali klassifitseerimine ja vee kvaliteedinäitajate analüüsi tulemuste tõlgendamine füüsikalise-keemiliste, bioloogiliste ja hüdro-morfoloogiliste parameetrite põhjal

[...]

B. Vee kvaliteedinäitajate analüüsi tulemuste tõlgendamine füüsikalise-keemiliste, bioloogiliste ja hüdro-morfoloogiliste parameetrite põhjal

[...]

XV. Kuni hüdro-morfoloogiliste parameetrite põhjal ökoloogilise potentsiaali hindamise meetodite väljatöötamiseni võib veekogude ökoloogilist potentsiaali klassifitseerida ilma neid parameetreid arvestamata. Sellisel juhul jäetakse meede 2 ära.“

13. mai 2009. aasta määrus

23 Keskkonnaministri 13. mai 2009. aasta määruse, mis käsitleb ühtsete pinnavee- ja põhjaveekogumite seire korraldamise tingimusi (*Dz. U.* nr 81, punkt 685, edaspidi „13. mai 2009. aasta määrus“), artikli 5 lõike 2 punktis 3 on sätestatud:

„Pinnaveekogumite operatiivseire toimub järgmistel eesmärkidel:

[...]

3) teha kindlaks pinnavee seisund veeseaduse artikli 113 lõikes 4 nimetatud loeteludes märgitud aladel [...];

[...]“

24 13. mai 2009. aasta määruse lisas 1 on ette nähtud:

„[...]

2. Nende pinnaveekogumite valimise kriteeriumid, mille suhtes teostatakse operatiivseiret:

[...]

6) pinnaveekogumi klassifikatsioon nende veekogude osas, mis on kalade, koorikloomade ja molluskite elupaikadeks, või vastastikune sõltuvussuhe veekogumi ja veeseaduse artikli 113 lõikes 4 nimetatud kaitsealade vahel [...],

[...]“

25 13. mai 2009. aasta määruses sisalduvates „Märkused tabeli 2 kohta“ on sätestatud:

„[...]

2. Erinevaid klassifitseerimisparameetreid käsitlevate analüüside – mis on tehtud sihipäraste kontrollide mõõtmiskohtades, mis ei asu puhkealadeks, sealhulgas suplusveeks mõeldud pinnaveekogumites – ulatuse ja sageduse puhul kasutatakse ainult neid näitajaid ja sagedusi, mis on kindlaks määratud Poola Vabariigile siduvates rahvusvahelistes lepingutes ja kehtivates erisätetes, eelkõige veeseaduse artikli 50 lõigete 1 ja 2 alusel kehtestatud sätetes [...]; kui neid ei ole kindlaks määratud, siis vastavad need operatiivseire mõõtmiskohtade jaoks kindlaks määratud elementidele.

[...]

4. Kui pinnaveekogumis tuvastatakse või on tuvastatud reostusallikas, millest võib erituda veekeskkonnale eriti kahjulikke aineid, eelkõige tabelis 1 nimetatud prioriteetseid aineid nende keemiliste näitajate rühmas, mis on tüüpilised veekeskkonnale eriti kahjulike ainete olemasolu korral, või kui kontrollseire tulemustest nähtub, et ühte neist ainetest esineb sisalduse piirväärtusi

ületavas koguses, siis tuleb selles veekogumis asuvas operatiivseire mõõtmiskohas viia analüüs läbi nii, et kaasatakse ka ained, mille olemasolu vees tuvastati või mille esinemine on tõenäoline. Sellisel juhul teostatakse asjaomast veekogumit puudutavat operatiivseiret nende ainete osas igal aastal igas mõõtmiskohas. Bioloogiliste parameetrite kontrollimise sagedus ei muutu. Konkreetsetes veekogumis võib vähendada iga tabelis 1 toodud aine, mis kuulub veepoliitika raames prioriteetsete ainete ja muude kahjulike ainete näitajate rühma [...], kindlaksmääramise sagedust, kui tulemused, mis on saadud kuueaastasest planeerimistsüklist esimese aasta möödumisel, kinnitavad, et sellise aine kontsentratsioon ei ületa lubatud piirväärtusi. Eriti ohtliku aine esinemise analüüsi ei pea operatiivseire mõõtmiskohas läbi viima siis, kui kõik tulemused, mis on selles kohas operatiivseirega seoses möödunud aasta jooksul saadud, näitavad, et seda ainet vees ei esine või et vee seisundi parandamise meetmeid ei ole rakendatud.“

18. juuni 2009. aasta määrus

- 26 Ministrite nõukogu 18. juuni 2009. aasta määruse, mis käsitleb vesikonna majandamiskavade väljatöötamise täpset ulatust (*Dz. U.* nr 106, punkt 882, edaspidi „18. juuni 2009. aasta määrus“), artikli 3 lõige 1 sätestab:

„Vesikonna majandamiskava koostamiseks on vaja järgmisi üksikasjalikke andmeid:

[...]

- 2) veeseaduse artikli 113 lõike 2 punkti 1 kohaselt koostatud veekogumite loetelu [...];

[...]

- 7) andmed siseveekogude ja põhjaveehoidlate kohta koos esialgse hinnanguga nende kasutamise kohta elanikkonna joogiveega varustamisel;

[...]

- 9) põhjaveekogumite taseme muutumise mõju käsitleva uuringu tulemused;

[...]“.

- 27 18. juuni 2009. aasta määruse artikli 3 lõike 1 punktis 11 on sätestatud, et vesikonna majandamiskava koostamiseks vajalikud üksikasjalikud andmed sisaldavad kokkuvõtet veeseaduse artiklis 113b sätestatud meetmetest, mis on esitatud üleriigilises vee- ja keskkonnaprogrammis.

- 28 Kõnealuse määruse artikkel 5 näeb ette:

„Veekogude ja kaitsealade jaoks keskkonnavalaste eesmärkide kindlaksmääramisel peavad täidetud olema järgmised nõuded:

[...]

- 3) põhjendus pinnavee- ja põhjaveekogumite keskkonnavalaste eesmärkide saavutamise tähtsaja edasilükkamise põhjuste kohta järgmisteks planeerimistsüklikeks, võttes arvesse majanduslikke, sotsiaalseid ja looduslikke aspekte;

[...]“

15. novembri 2011. aasta määrus

29 Keskkonnaministri 15. novembri 2011. aasta määruse, mis käsitleb ühtsete pinnavee- ja põhjaveekogumite seire korraldamise tingimusi (*Dz. U.* nr 258, punkt 1550, edaspidi „15. novembri 2011. aasta määrus“), artikli 4 lõike 1 kohaselt on ühtsete pinnaveekogumite seire üks viis kaitsealade seire.

30 15. novembri 2011. aasta määruse artikli 5 lõige 4 sätestab:

„Kaitsealade seire luuakse selleks, et:

1) teha kindlaks kaitsealadel asuvate ühtsete pinnaveekogumite seisund;

2) teha kindlaks eraldi sätetes nende alade suhtes kehtestatud täiendavate nõuete täitmise määr;

[...]

4) hinnata kaitsealadel asuvate ühtsete pinnaveekogumite seisundi muutumist [...];

[...]“

31 Kõnealuse määruse 1. lisa 1. jao punkti 7 kohaselt on üks kriteerium, mille järgi valitakse kontrollseire raames seiratav ühtne pinnaveekogum, see, kui veekogum asub elupaikade ja liikide kaitseks mõeldud kaitsealal, kus vee seisundi parandamine on nende kaitse oluline tegur, nagu see on sätestatud veeseaduse artikli 113 lõike 4 punktis 6.

32 15. novembri 2011. aasta määruse 1. lisa 2. jao punkti 9 kohaselt on üks kriteerium, mille järgi valitakse operatiivseire raames seiratavad ühtsed pinnaveekogumid, see, kui pinnaveekogumid asuvad veeseaduse artikli 113 lõike 4 punktis 6 viidatud kaitsealadel ning nende puhul esineb inimtegevusest lähtuva märkimisväärse koormuse pinnaveekogumi seisundile hindamise ja kontrollseire põhjal oht, et need ei saavuta nendega seotud keskkonnavalaseid eesmärke.

33 Kõnealuse määruse 2. lisa V osa punkti 25 kohaselt teostatakse kaitsealade kontrolli nii kaua, kuni alad vastavad nendes erinormides sätestatud nõuetele, mille alusel need alad loodi, ning kuni need alad vastavad veeseaduse artikli 38d lõigetes 1 ja 2 ning artiklis 38f sätestatud keskkonnavalastele eesmärkidele.

34 Sama määruse 3. lisa on kindlaks määratud ühtsete pinnaveekogumite ökoloogilise ja keemilise seisundi klassifitseerimise erinevate parameetrite suhtes teostatavate uuringute ulatus ja sagedus ning tehnilike ja oluliselt muudetud ühtsete pinnaveekogumite, sealhulgas kaitsealadel asuvate ühtsete veekogumite ökoloogilise potentsiaali ja keemilise seisundi klassifitseerimise erinevate parameetrite suhtes teostatavate uuringute ulatus. 3. lisa tabelis 1 on ette nähtud kontrollseirete uuringute indikaatorite ja parameetrite loetelu järgmiselt:

„a) bioloogiliste elementide uuringute 22 indikaatorit: fütoplankton (arvukus või kogus, taksonoomiline koostis, õitsemise sagedus ja intensiivsus, biomass, klorofüll a), põhjataimestik (arvukus või kogus, taksonoomiline koostis), makroselgrootud põhjaloomad (arvukus, taksonoomiline koostis, tundlike liikide esinemine, mitmekesisus), makrovetikad ja katteseemnetaimed (kogus, taksonoomiline koostis, mitmekesisus, tundlike liikide esinemine), makrofüüdid (arvukus või kogus, taksonoomiline koostis), kalastik (arvukus või kogus, taksonoomiline koostis, elutsükkel või vanuseline struktuur, tundlike liikide esinemine),

b) hüdro-morfoloogiliste elementide uuringute 3 indikaatorit, nagu (loodete) veerežiim, ojade, jõgede, mägijõgede, suurte jõgede või kanalite järjepidevus ja morfoloogilised tingimused,

- c) füüsikalise-keemiliste elementide uuringute 52 indikaatorit: füüsikalist olekut iseloomustavad indikaatorid, sealhulgas temperatuuritingimused (vee temperatuur, värv, läbipaistvus, hõljuvainete koguhulk), hapnikurežiim (lahustunud hapnik, hapnikutarve viie ööpäeva jooksul (BHT5), keemiline hapnikutarve (KHT) – Mn (permanganaadi indikaator), orgaanilise süsiniku kogusisaldus, vee hapnikuga küllastatus%, keemiline hapnikutarve KHT-Cr), soolsus (soolsus, juhtivus 20 °C juures, lahustunud ained, sulfaadid, kloriid, kaltsium, magneesium, üldkaredus), hapestumus (pH), üldleelisus, toitainesisaldus (ammoonium, lämmastik (Kjeldahl), nitraatlämmastik, nitritlämmastik, üldlämmastik, fosfaadid PO₄, üldfosfor, ränidioksiid) ja sünteetilised ja mittesünteetilised saasteained (formaldehüüd, arseen, baarium, boor, kuuevalentne kroom, kroom kokku (Cr₃ ja Cr₆ summa), tsink, vask, lenduvad fenoolid – fenoolide sisaldus, naftast pärinevad süsivesinikud – mineraalölisisaldus, alumiinium, dissotsieeruv tsüaniid, seotud tsüaniid, molübdeen, seleen, hõbe, tallium, titaan, vanaadium, antimon, fluoriidid, berüllium, koobalt ja tina),
- d) veepoliitika raames 33 prioriteetset ainet, nagu alakloor, antratseen, atrasiin, benseen, bromodifenüüleeter (pentabromodifenüüleeter; analoogid 28, 47, 99, 100, 153 ja 154), kaadmium ja selle ühendid, klooritud alkaanid, C10-C13, kloorfenvinfoss, kloropürifoss (etüülkloropürifoss), 1,2-dikloroetaan (EDC), diklorometaan, di (2-etüülheksüül) ftalaat (DEHP), diuroon, endosulfaan, fluoranteen, heksaklorobenseen (HCB), heksaklorobutadieen (HCBd), heksaklorotsükloheksaan (HCH), isoproturoon, plii ja selle ühendid, elavhõbe ja selle ühendid, naftaleen, nikkel ja selle ühendid, nonüülfenool (p-nonüülfenool), oktüülfenool 4-(1,1',3,3'-tetrametüülbutüül) fenool, pentaklorobenseen, pentaklorofenool (PCP), polütsükliised aromaatsed süsivesinikud (PAH), benso (a) püreen, benso (b) fluoranteen, benso (k) fluoranteen, benso (ghi) perüleen, indeno (1,2,3-cd) püreen, simasiin, tributüültina ühendid (tribütüültina-katioon), triklorobenseen (TCB), triklorometaan (kloroform), trifluraliin, ja
- e) 8 muud saasteainet (tertraklorometaan, aldriin, dieldriin, endriin, isodriin, isomeer para-para-DDT, DDT üldkontsentratsioon, triklooretüleen (TRI), tetrakloroetüleen (PER)).“

Kohtueelne menetlus

- 35 Komisjon saatis 27. juunil 2008 Poola Vabariigile märgukirja, milles ta kritiseeris lünki komisjonile teada antud direktiivi 2000/60 riigisisestes ülevõtmismeetmetes, ning väitis, et see liikmesriik on rikkunud kõnealuse direktiivi artiklitest 2–11, 13, 14 ja 24 ning II–V, VII ja VIII lisast tulenevaid kohustusi.
- 36 Poola Vabariik vastas märgukirjale 22. augusti 2008. aasta kirjaga.
- 37 Poola Vabariik andis 7. mail 2009 komisjonile teada 23. juuli 2008. aasta määrusest kui direktiivi 2000/60 ülevõtmise meetmest.
- 38 Sama aasta 10. juulil teavitas Poola Vabariik komisjoni 18. juuni 2009. aasta määrusest.
- 39 6. oktoobril 2009 teavitas Poola Vabariik komisjoni veel kolmest määrusest, nimelt 20. augusti 2008. aasta määrusest, 13. mai 2009. aasta määrusest ja 22. juuli 2009. aasta määrusest.
- 40 Komisjon esitas 28. juunil 2010 Poola Vabariigile põhjendatud arvamuse, milles ta kutsus nimetatud liikmesriiki üles võtma arvamuse täitmiseks vajalikud meetmed kahe kuu jooksul alates selle arvamuse kättesaamisest. See tähtaeg möödus 28. augustil 2010.
- 41 Komisjon märkis põhjendatud arvamuses, et Poola õigusesse ei ole märgukirjas loetletud direktiivi 2000/60 sätteid täielikult ja nõuetekohaselt üle võetud.

- 42 Poola Vabariik vastas põhjendatud arvamusele 24. augusti 2010. aasta kirjaga.
- 43 Direktiivi 2000/60 ülevõtmise arutelu toimus 28. septembril 2010 komisjoni talituste ja Poola ametivõimude vahel. Sellesisulised töökoosolekud toimusid 12. oktoobril 2010 ja 22. märtsil 2011.
- 44 Poola Vabariik teavitas 23. veebruaril 2011 – see tähendab pärast põhjendatud arvamuses määratud tähtaja möödumist – komisjoni 5. jaanuari 2011. aasta seadusest, millega muudetakse veeseadust ja teatavaid teisi seadusi (*Dz. U.* nr 32, punkt 159, edaspidi „5. jaanuari 2011. aasta seadus“), mis jõustus 18. märtsil 2011.
- 45 Poola Vabariik andis 30. novembril ja 7. detsembril 2011 komisjonile teada ka järgmistest määrustest kui direktiivi 2000/60 ülevõtmise meetmetest:
- keskkonnaministri 9. novembri 2011. aasta määrus, mis käsitleb ühtsete pinnavee- ja põhjaveekogumite ökoloogilise seisundi, ökoloogilise potentsiaali ja keemilise seisundi klassifitseerimist (*Dz. U.* nr 258, punkt 1549);
 - keskkonnaministri 9. novembri 2011. aasta määrus, mis käsitleb ühtsete pinnaveekogumite seisundi klassifitseerimise tingimusi ja prioriteetsete ainete suhtes kehtivaid keskkonnakvaliteedi norme (*Dz. U.* nr 257, punkt 1545, edaspidi „9. novembri 2011. aasta määrus, mis käsitleb ühtsete pinnaveekogumite seisundi klassifitseerimise tingimusi“), ja
 - 15. novembri 2011. aasta määrus.
- 46 Kuigi need määrused ja 5. jaanuari 2011. aasta seadus võeti vastu pärast põhjendatud arvamuses määratud tähtaja – mis lõppes 28. augustil 2010 – möödumist, võttis komisjon neid arvesse selle tingimusega, et uued sätted kõrvaldavad varem tuvastatud rikkumised.
- 47 Poola Vabariik teavitas 29. märtsil 2013 komisjoni ministrite nõukogu 29. märtsi 2013. aasta määrusest, mis käsitleb vesikonna majandamiskavade väljatöötamise täpset ulatust (*Dz. U.* punkt 578, edaspidi „29. märtsi 2013. aasta määrus“), mis jõustus 20. mail 2013. Komisjon võttis seda määrust arvesse osas, milles sellega kõrvaldati varem tuvastatud rikkumised.
- 48 Võttes arvesse vastuseid ja teada antud õigusakte, loobus komisjon osast oma väidetest, kuid leidis siiski, et direktiiv 2000/60 ei ole nõuetekohaselt üle võetud ning otsustas seega esitada käesoleva hagi.
- 49 Euroopa Kohtu kantselei saatis 20. novembril 2014 pooltele kutse 15. jaanuaril 2015 toimuvale kohtuistungile, milles muu hulgas paluti komisjonil esitada hiljemalt 8. detsembriks nii menetlus- kui ka prantsuse keeles nende riigisiseste asjakohaste sätete täistekst, mis võivad tõendada põhjendatud arvamuses määratud tähtaja lõppemise päeval kehtinud redaktsioonis direktiivi 2000/60 sätete nõuetele mittevastavat või ebatäielikku ülevõtmist.
- 50 Komisjon saatis nõutud dokumendid 3. detsembri 2014. aasta kirjaga ja teatas lisaks Euroopa Kohtule, et käesolevas kohtuasjas esitatud hagemenetluse algatusdokumendis ei ole viidatud täiendavale põhjendatud arvamusele, mille ta saatis Poola Vabariigile 28. veebruaril 2012 (edaspidi „täiendav põhjendatud aramus“). Täiendavas põhjendatud arvamuses paluti Poola Vabariigil võtta oma kohustuste täitmiseks vajalikud meetmed ühe kuu jooksul alates nimetatud arvamuse kättesaamisest 28. veebruaril 2012.
- 51 Komisjon märkis täiendavas põhjendatud arvamuses pärast 15. novembri 2011. aasta määruse hindamist, et lisaks tema 28. juuni 2010. aasta põhjendatud arvamuses esitatud kriitikale on ebaõigesti üle võetud ka direktiivi 2000/60 artikli 8 lõike 1 esimese taande punkt i ja lõige 2 ning direktiivi V lisa punktid 1.1 ja 1.3.

- 52 Pärast selgitusi, mis Poola Vabariik esitas 28. märtsi 2012. aasta vastuses täiendavale põhjendatud arvamusele, otsustas komisjon aga loobuda nimetatud arvamuses sisalduvate etteheidete käsitlemisest Euroopa Kohtus.

Hagi

Täiendavas põhjendatud arvamuses määratud tähtaeg

- 53 Olgu märgitud, et Poola Vabariik väitis kohtuistungil, et Euroopa Kohus peab käesolevas asjas kontrollima väidetava rikkumise olemasolu täiendavas põhjendatud arvamuses määratud tähtaja lõppemise päeva, s.o 28. märtsi 2012. aasta seisuga, mitte algses põhjendatud arvamuses määratud tähtaja möödumise seisuga, kusjuures see kehtib kõikide etteheidete, see tähendab mitte ainult täiendavas põhjendatud arvamuses esitatud etteheite suhtes.
- 54 Komisjon väidab, et pärast selgitusi, mis Poola Vabariik esitas oma vastuses täiendavale põhjendatud arvamusele, otsustas ta loobuda nimetatud arvamuses tõstatatud eraldi etteheite käsitlemisest Euroopa Kohtus ning seetõttu ei ole seda etteheidet tema hagimenetluse algatusdokumendis.
- 55 Sellega seoses tuleb tõdeda, et komisjon saatis tõesti Poola Vabariigile täiendava põhjendatud arvamuse, milles oli määratud 28. juuni 2010. aasta põhjendatud arvamuses määratud tähtajast erinev tähtaeg selleks, et see liikmesriik täidaks direktiivist 2000/60 tulenevaid kohustusi.
- 56 Täiendava põhjendatud arvamuse sõnastusest nähtub aga, et see arvamus puudutab ühte konkreetselt piiritletud etteheidet, mis erineb algses 28. juuni 2010. aasta põhjendatud arvamuses esitatud etteheidetest, ning et komisjoni määratud tähtaeg täiendavas põhjendatud arvamuses on lahutamatu ja eranditult seotud selle etteheitega, ilma et kahtluse alla oleks seatud 28. juuni 2010. aasta põhjendatud arvamuses määratud tähtaega.
- 57 Sellest järeldub, et täiendavas põhjendatud arvamuses esitatud etteheide ei ole käesoleva hagi ese ning et rikkumise olemasolu tuleb hinnata selle olukorra alusel, mis oli liikmesriigis algses põhjendatud arvamuses määratud tähtaja lõppedes, see tähendab 28. augustil 2010.

Esimene väide, et direktiivi 2000/60 artikli 2 punktides 19, 20, 26 ja 27 esitatud määratlused ei ole üle võetud täielikult ja nõuetekohaselt

Poolte argumendid

- 58 Oma esimeses väites väidab komisjon, et teatavaid direktiivi 2000/60 artiklis 2 toodud määratlusi ei ole riigisisesse õigusesse üle võetud. Komisjon leiab, et seda direktiivi ülevõtvates riigisisestes õigusaktides peab esitama direktiivi artikli 2 punktides 19, 20, 26 ja 27 esitatud määratlused sõna-sõnalt, et tagada selle direktiivi nõuetekohane kohaldamine asjaomasel liikmesriigis.
- 59 Mis puudutab direktiivi 2000/60 artikli 2 punktides 19, 20 ja 26 sätestatud mõistete „põhjavee seisund“, „põhjavee hea seisund“ ja „kvantitatiivne seisund“ määratlusi, siis tuleb komisjon meelde, et kohtueelses menetluses ei vaieldud Poola Vabariik vastu väitele, et neid määratlusi ei ole eraldi üle võetud, vaid ta märkis, et ta „teeb kõik võimaliku nende rikkumiste kõrvaldamiseks, lisades vastavad määratlused seaduste tekstidesse või nende rakendussätetesse“.
- 60 Seoses konkreetselt mõiste „põhjavee seisund“ määratlusega väidab komisjon, et kuigi 23. juuli 2008. aasta määrusega kehtestati mõistete „põhjavee hea keemiline seisund“ ja „hea kvantitatiivne seisund“ määratlused, puudub siiski mõiste „põhjavee seisund“ määratlus, mis on vältimatult vajalik

direktiivi 2000/60 artikli 8 koostoimes direktiivi V lisa punktiga 2.5 nõuetekohaseks ülevõtmiseks ja kohaldamiseks. Selle määratluse ülevõtmine on eriti tähtis, arvestades nõuet, et põhjavee seisund määratakse kindlaks tema kvantitatiivse või keemilise seisundi põhjal, olenevalt sellest, kumb on halvem.

- 61 Mis puudutab mõiste „põhjavee hea seisund“ määratlust, leiab komisjon, et 23. juuli 2008. aasta määruse artikli 2 lõikega 1 ei ole seda määratlust õigesti üle võetud, kuna see näeb ette, et II klassi kuuluvad veekogumid, milles esiteks teatavate füüsikalise-keemiliste parameetrite väärtused on kõrged põhjavees toimivate looduslike protsesside tõttu, ja teiseks, et füüsikalise-keemilistest parameetritest ei nähtu inimtegevuse mõju või see nähtub väga vähesel määral.
- 62 Samas näeb komisjoni arvates direktiivi 2000/60 artikli 2 punkt 20 väga selgelt ette, et „põhjavee hea seisund“ on seisund, mille põhjaveekogum on saavutanud, kui nii selle kvantitatiivne kui ka keemiline seisund on vähemalt „hea“. Kuna aga 23. juuli 2008. aasta määruses esitatud määratlus käsitleb üksnes veekogumite füüsikalise-keemilisi parameetreid, mitte nende kvantitatiivset seisundit, siis ei vasta see määratlus järelikult kõnealuses direktiivis esitatud laiemale määratlusele.
- 63 Samas on komisjoni sõnul määratlus „põhjavee hea seisund“ oluline, et tagada direktiivi 2000/60 artikli 4 lõike 1 punkti b alapunktis ii liikmesriikidele pandud kohustuse saavutada põhjavee hea seisund nõuetekohane ülevõtmine ja kohaldamine. Komisjon väidab, et nimetatud määratluse ülevõtmine on oluline ka selleks, et kohaldada sellest kohustusest tehtavaid erandeid, see tähendab direktiivi 2000/60 artikli 4 lõikes 5 sätestatud erandit, mis võimaldab saavutada leebemad keskkonnaalased eesmärgid, või direktiivi artikli 4 lõikes 7 ette nähtud erandit, mis lubab teha uusi muudatusi või muudatusi põhjaveekogumite tasemes. Mõiste „põhjavee hea seisund“ määratluse puudumisel ei ole võimalik teha sellest kohustusest erandeid, ilma et ohtu ei satuks keskkonnaalaste eesmärkide saavutamine.
- 64 Mis puudutab mõiste „kvantitatiivne seisund“ määratlust, mis direktiivi 2000/60 artikli 2 punkti 26 kohaselt „näitab, millisel määral põhjaveekogumile avaldab mõju otsene ja kaudne veevõtt“, siis väidab komisjon, et see määratlus on 23. juuli 2008. aasta määruse artikliga 8 ebaõigesti üle võetud. Artikli 8 lõige 2 näeb komisjoni sõnul ette, et „põhjavee kvantitatiivset seisundit hinnatakse konkreetsete ühtsete põhjaveekogumite suhtes“, samas kui artikli 8 lõikes 3 on sätestatud, et „põhjavee kvantitatiivse seisundi hindamisel määratakse kindlaks ühtsete põhjaveekogumite varude suurus ja tõlgendatakse põhjavee taseme olukorda käsitlevate kontrollide tulemusi“.
- 65 Komisjon märgib, et kõnealustes Poola õiguse sätetes ei viidata otsesele ja kaudsele veevõtule ega ka sellele, kuidas need põhjaveekogumeid mõjutavad. Samas on mõiste „kvantitatiivne seisund“ määratlus oluline selleks, et tagada direktiivi 2000/60 artiklis 8 koostoimes selle V lisaga sätestatud nõuete nõuetekohane ülevõtmine ja kohaldamine nii veekogumi kvantitatiivse seisundi klassifitseerimisel kui ka selle seisundi seirel kooskõlas nimetatud lisa punktidega 2.1 ja 2.2.
- 66 Mis puudutab direktiivi 2000/60 artikli 2 punktis 27 sätestatud mõiste „tegelik põhjaveeressurs“ määratlust, siis märgib komisjon, et Poola Vabariik kinnitas oma vastuses põhjendatud arvamusel, et Poola õigusaktides seda mõistet sellisel kujul ei esine. 3. oktoobri 2005. aasta määruse artikli 2 lõike 1 punktis 13 on mõiste „tegelikud veeressursid“ määratletud kui „põhjavee kogus, mida on võimalik võtta tasakaalus alal kindlaksmääratud keskkonna ja hüdroloogilistes tingimustes, ilma et vee võtmiseks oleks ette nähtud konkreetset kohta või konkreetseid tehnilisi või majanduslikke tingimusi“.
- 67 Samas nähtub komisjoni sõnul Poola õiguskorra analüüsimisest selgesti, et Poola õiguses ei ole ühtegi direktiivi 2000/60 artikli 2 punktis 27 sätestatud määratluse elementi.
- 68 Lisaks sellele ei ole komisjoni arvates direktiivis 2000/60 sätestatud mõiste „tegelik põhjaveeressurs“ ja 3. oktoobri 2005. aasta määruses sätestatud mõiste „veevõtt“ omavahel kuidagi seotud. Esimene mõiste tähendab looduslikku protsessi ilma inimtegevuse sekkumiseta. Kõnealune sekkumine, mis on tüüpiline

veevõtule, kuulub direktiivi artikli 2 punkti 28 kohaldamisalasse. Komisjon lisab, et direktiivi artikli 2 punktis 27 sätestatud mõiste „tegelik põhjaveeressurss“ määratlus viitab direktiivi V lisa punktis 2.2.1 sätestatud seirekohustusele, mis puudutab nii looduslikke kui ka inimtegevusest põhjustatud protsesse. Kui neid kahte kategooriat ei eristata, tekiks oht, et inimtegevuse mõju tagajärjed ei oleks hõlmatud. Selle tagajärjel oleks raske kindlaks määrata sobivaid meetmeid, mida tuleks võtta, et tagada vee hea seisund vastavalt direktiivi 2000/60 artiklile 4.

- 69 Komisjoni sõnul on kõnealused direktiivi 2000/60 mõisted siiski äärmiselt vajalikud direktiivi artikli 8 koostoimes direktiivi V lisaga nõuetekohaseks ülevõtmiseks ja kohaldamiseks, eelkõige selleks, et klassifitseerida vee seisundit õigesti direktiivi V lisa punkti 1.4 tähenduses ja et teostada nõuetekohast seiret põhjavee kvantitatiivse seisundi üle direktiivi V lisa punkti 2.2 tähenduses.
- 70 Seoses esimese väitega tuletab Poola Vabariik kõigepealt meelde Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikat, mille kohaselt ei nõua direktiivi riigisisesele õiguse ülevõtmine tingimata direktiivi sätete formaalset ja sõnasõnalist kordamist sõnaselges ja konkreetse õigus- või haldusnormis, vaid see võib piirduda üldise õigusliku raamistikuga, kui see tegelikult tagab direktiivi täieliku kohaldamise piisava selguse ja täpsusega.
- 71 Poola Vabariigi sõnul ei esitanud komisjon ühtegi põhjendust selle tõendamiseks, et liikmesriikidel on kohustus võtta direktiivi 2000/60 artikli 2 punktides 19, 20, 26 ja 27 määratletud mõisted üle sõna-sõnalt, ega täpsustanud, kuidas võib kõnealuse direktiivi eesmärkide saavutamist takistada nende määratluste ülevõtmata jätmine. Kuigi komisjon viitab seosele nende määratluste ja direktiivi 2000/60 sisuliste sätete vahel, ei sea see institutsioon kuidagi kahtluse alla nende materiaalõiguse sätete ülevõtmise asjakohasust.
- 72 Lisaks sellele rõhutab Poola Vabariik, et määratlused, mille ülevõtmata jätmist komisjon ette heidab, on ette nähtud veeseaduse muutmise eelnõus ja teatavates teistes seadustes.

Euroopa Kohtu hinnang

- 73 Mis puudutab Poola Vabariigi argumenti, et liikmesriik ei ole kohustatud võtma sõna-sõnalt üle direktiivis 2000/60 sätestatud määratlusi, siis olgu meenutatud, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei nõua direktiivi riigisisesele õiguse ülevõtmine tingimata direktiivi sätete formaalset ja sõnasõnalist kordamist sõnaselges ja konkreetse õigus- või haldusnormis, vaid see võib piirduda üldise õigusliku raamistikuga, kui see tegelikult tagab direktiivi täieliku kohaldamise piisava selguse ja täpsusega (vt kohtuotsus komisjon vs. Poola, C-281/11, EU:C:2013:855, punkt 60 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 74 Käesolevas asjas tuleb siiski tõdeda, et Poola Vabariik ei suutnud nimetada täpselt neid konkreetseid riigisiseseid sätteid, mille põhjal võiks järeldada, et vaidlusalustel määratlustel põhinevad direktiivi 2000/60 sisulised sätted on õigesti üle võetud. Seega ei nähtu Poola õigusaktidest, et direktiivi 2000/60 täielik kohaldamine on tagatud piisava selguse ja täpsusega.
- 75 Kuna aga need sätted on vajalikud nende kohustuste nõuetekohaseks ülevõtmiseks, mis liikmesriikidel on direktiivi 2000/60 sisulistest sätetest tulenevalt, siis on juhul, kui liikmesriik loobub nende eraldi ülevõtmisest, äärmiselt oluline, et neid sätteid oleks õigesti arvesse võetud määratletud mõistete sisaldavate sisuliste sätete ülevõtmisel.
- 76 Mis puudutab nimelt direktiivi 2000/60 artikli 2 punktis 19 sätestatud mõistet „põhjavee seisund“, siis tuleb märkida, et 23. juuli 2008. aasta määrusega kehtestati direktiivi artikli 2 punktis 25 sisalduva mõiste „põhjavee hea keemiline seisund“ ja direktiivi artikli 2 punktis 28 ja samuti selle V lisa punktis 2.1.2 sisalduva mõiste „hea kvantitatiivne seisund“ määratlused, kuid ei määratletud mõistet

„põhjavee seisund“, mis on aga äärmiselt oluline direktiivi 2000/60 artikli 8 koostoimes direktiivi V lisa punktiga 2.5 nõuetekohaseks ülevõtmiseks ja kohaldamiseks, kuna põhjavee seisund määratakse kindlaks tema kvantitatiivse või keemilise seisundi põhjal, olenevalt sellest, kumb on halvem.

- 77 Samuti ei nähtu ühestki teisest Poola õigusaktist, et kõnealune mõiste oleks Poola õigusesse üle võetud, kusjuures sellele järeldusele ei ole Poola Vabariik vastu vaielnud ei oma kirjalikes dokumentides ega ka mitte kohtuistungil, kus see liikmesriik üksnes väitis, et praktikas ei ole tekkinud kahtlusi kõnealuste määratluste kohaldamisalas ning et kõik materiaalõiguse normid on nõuetekohaselt üle võetud.
- 78 Selles osas tuleb märkida, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb õiguskindluse nõude täitmiseks rakendada direktiivi sätteid vaieldamatu sunnijõuga ning nõutava konkreetsuse, täpsuse ja selgusega (vt eelkõige kohtuotsus komisjon *vs.* Poola, C-281/11, EU:C:2013:855, punkt 101 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 79 Lihtsat halduspraktikat, mis võib sõltuda ametiasutuse suvast ning mida ei ole piisavalt avalikustatud, ei saa pidada direktiivi ülevõtmiskohustuse õiguspäraseks täitmiseks. Samamoodi ei saa riigisiseste kohtute poolt riigisiseste õigusnormide direktiiviga kooskõlas tõlgendamine üksi tagada selgust ja täpsust, mida nõuab õiguskindlus (vt eelkõige kohtuotsus komisjon *vs.* Poola, C-281/11, EU:C:2013:855, punkt 105 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 80 Mis puudutab direktiivi 2000/60 artikli 2 punktis 20 sätestatud mõiste „põhjavee hea seisund“ määratlust, siis tuleb nentida, et 23. juuli 2008. aasta määruse artikli 2 lõikes 1 on ette nähtud, et II klassis on hea kvaliteediga veekogumid määratletud nii, et esiteks on neis teatavate füüsikalise-keemiliste parameetrite väärtused kõrged põhjavees toimuvate looduslike protsesside tõttu, ja teiseks, et füüsikalise-keemilistest parameetritest ei nähtu neis inimtegevuse mõju või see nähtub väga vähesel määral.
- 81 Samas on ühelt poolt direktiivi 2000/60 artikli 2 punktis 20 sätestatud selgelt, et põhjavee hea seisund on seisund, mille põhjaveekogum on saavutanud, kui nii selle kvantitatiivne kui ka keemiline seisund on vähemalt „hea“. 23. juuli 2008. aasta määruses sisalduvas määratluses on aga nimetatud ainult füüsikalise-keemilisi parameetreid ja see ei vasta seega nimetatud direktiivis sätestatud määratlusele, mille kohaldamisala on laiem.
- 82 Teiselt poolt on määratlus „põhjavee hea seisund“ oluline selleks, et tagada direktiivi 2000/60 artikli 4 lõike 1 punkti b alapunktis ii liikmesriikidele pandud põhilise kohustuse – saavutada põhjavee hea seisund – nõuetekohane ülevõtmine ja kohaldamine. Direktiivi artikli 2 punktis 20 sätestatud määratluse ülevõtmine on seega oluline ka selleks, et kohaldada põhjavee hea seisundi saavutamise kohustusest tehtavaid erandeid, see tähendab direktiivi 2000/60 artikli 4 lõikes 5 sätestatud erandit, mis võimaldab saavutada leebemad keskkonnaalased eesmärgid, või direktiivi artikli 4 lõikes 7 ette nähtud erandit, mis lubab teha uusi muudatusi või muudatusi põhjaveekogumite tasemes. Ilma põhjavee hea seisundi kindlaksmääramiseta ei ole võimalik teha sellest kohustusest erandeid, ilma et ohtu ei satuks keskkonnaalaste eesmärkide saavutamine.
- 83 Seoses direktiivi 2000/60 artikli 2 punktis 26 ette nähtud mõistega „kvantitatiivne seisund“ tuleb märkida, et 23. juuli 2008. aasta määruse artikli 8 lõige 2 näeb ette, et „põhjavee kvantitatiivset seisundit hinnatakse konkreetsete ühtsete põhjaveekogumite suhtes“, samas kui artikli 8 lõikes 3 on sätestatud, et „põhjavee kvantitatiivse seisundi hindamisel määratakse kindlaks ühtsete põhjaveekogumite varude suurus ja tõlgendatakse põhjavee taseme olukorda käsitlevate kontrollide tulemusi“.
- 84 Kuid need riigisisised sätted ei võta õigesti üle direktiivis 2000/60 sätestatud määratlust „kvantitatiivne seisund“, kuna direktiivi artikli 2 punktis 26 on sätestatud, et mõiste kvantitatiivne seisund näitab, millisel määral avaldab põhjaveekogumile mõju otsene ja kaudne veevõtt. Poola õiguse sätetes ei viidata aga otsesele ja kaudsele veevõtule ega ka nende mõjule põhjaveekogumitele. Kuivõrd aga mõiste

„kvantitatiivne seisund“ määratlus on oluline selleks, et tagada direktiivi 2000/60 artiklis 8 koostoimes selle V lisaga sätestatud nõuete nõuetekohane ülevõtmine ja kohaldamine nii veekogumite kvantitatiivse seisundi klassifitseerimisel, mis on ette nähtud selle lisa punktis 2.1, kui ka selle seisundi seirel kooskõlas nimetatud lisa punktiga 2.2, tuleb järeldada, et kõnealune määratlus ei ole Poola õigusesse nõuetekohaselt üle võetud.

- 85 Seoses direktiivi 2000/60 artikli 2 punktis 27 sätestatud mõistega „tegelik põhjaveeressurs“, mille määratlust iseloomustab teatav mitmetahulisus, tuleb märkida, et Poola Vabariik väidab, et vastavalt kujunenud praktikale ja Poola õiguse enda terminoloogiale on 3. oktoobri 2005. aasta määruse artikli 2 lõike 1 punktis 13 kasutatud sellele vastavat väljendit „tegelikud veeressursid“ („zasoby dyspozycyjne wód“). Kõnealune liikmesriik lisab täpsustavalt, et selle mõistega on mõeldud põhjavee kogust, mida on võimalik võtta tasakaalus alal kindlaksmääratud keskkonna- ja hüdroloogilistes tingimustes, ilma et vee võtmiseks oleks ette nähtud konkreetset kohta või konkreetseid tehnilisi või majanduslikke tingimusi.
- 86 Poola Vabariik väidab samuti, et 23. juuli 2008. aasta määruse artikli 8 lõikes 4 sätestatud määratlust, et „põhjaveevarude suurus määratakse kindlaks nii, et mitme aasta jooksul põhjavee võtmise kohast tegelikult võetud keskmist veekogust (m^3 /päevas) võrreldakse majandamiseks kättesaadava põhjaveevarude kogusega (m^3 /päevas), mis on kindlaks määratud tasakaalus ala jaoks kehtestatud olemasolevate varude põhjal, mis hõlmavad konkreetset ühtset põhjaveekogumit“, tuleb tõlgendada kooskõlas 3. oktoobri 2005. aasta määruse artikli 2 lõike 1 punktiga 13. Lõpuks tuleb arvestada ka veeseaduse artikli 38 lõikega 3 ja keskkonnakaitseaduse artikli 97 lõigetega 1 ja 2.
- 87 Selles osas tuleb märkida nii, nagu on sedastatud juba käesoleva kohtuotsuse punktis 78, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb õiguskindluse nõude täitmiseks rakendada direktiivi sätteid vaieldamatu sunnijõuga ning nõutava konkreetsuse, täpsuse ja selgusega (vt eelkõige kohtuotsus komisjon vs. Poola, C-281/11, EU:C:2013:855, punkt 101 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 88 Samas tuleb rõhutada, et vee kaitset käsitleva riigisisese sätte tõlgendamine kooskõlas paljude teiste sätetega, mis on laiali mitmes erinevas seaduses, mis esmapilgul pealegi ei käsitle vee kaitset, ei vasta neile nõuetele.
- 89 Peale selle nähtub Poola õiguskorra asjakohaste sätete analüüsist, et Poola õiguses ei ole ühtegi direktiivi 2000/60 artikli 2 punktis 27 sätestatud määratluse elementi, kuna viidatud ei ole põhjaveekogumi keskmisele pikaajalisele aastasele toitumismäärale, millest on lahutatud pikaajaline aastane vooluhulk, ega nõudele saavutada artiklis 4 sätestatud sellega seotud pinnavee ökoloogilise kvaliteedi alased eesmärgid, ega nõudele, mille kohaselt tuleb ära hoida sellise vee ökoloogilise seisundi oluline halvenemine ja sellega seotud maismaaökosüsteemide oluline kahjustumine.
- 90 Lõpuks tuleb tuvastada nagu komisjongi, et mõiste „tegelik põhjaveeressurs“ ja mõiste „veevõtt“ ei ole omavahel kuidagi seotud. Esimene puudutab nimelt looduslikke protsesse, kuivõrd direktiivis 2000/60 sätestatud määratlus viitab looduslikule tasakaalule – põhjaveekogumi toitumismäärale, millest on lahutatud vooluhulk – ilma inimtegevuse sekkumiseta. Kõnealune veevõttu iseloomustav sekkumine kuulub direktiivi artikli 2 punkti 28 kohaldamisalasse. Olgu lisatud, et direktiivi artikli 2 punktis 27 sätestatud määratlus viitab kaudselt direktiivi V lisa punktis 2.2.1 sätestatud seirekohustusele, mis puudutab nii looduslikke kui inimtegevusest põhjustatud protsesse. Kui neid kahte kategooriat ei eristata, tekiks oht, et inimtegevuse mõju tagajärjed ei oleks hõlmatud. Selle tagajärjel oleks raske kindlaks määrata sobivaid meetmeid, mida tuleks võtta, et tagada vee hea seisund vastavalt direktiivi 2000/60 artiklile 4.
- 91 Eeltoodust järeldub, et direktiivi 2000/60 artikli 2 punktides 19, 20, 26 ja 27 sätestatud määratlusi ei olnud asjakohastes õigusaktides, mis kehtisid põhjendatud arvamuses määratud tähtaja möödumisel, ning et see ülevõtmata jätmine võib takistada direktiiviga taotletavate eesmärkide saavutamist.

- 92 Sellega seoses tuleb märkida, et komisjon tõi oma kirjalikes dokumentides täpsemalt esile tagajärjed, mis kaasnevad direktiivi 2000/60 artikli 2 punktides 19, 20, 26 ja 27 sätestatud määratluste ülevõtmata jätmisega või ebaõige ülevõtmisega direktiivi materiaalõiguse normide õigele ülevõtmisele ja eelkõige, kuidas see mõjutab direktiivi eesmärkide saavutamist.
- 93 Vastupidi Poola Vabariigi väidetele ei pea seega komisjon lisaks direktiivi 2000/60 artiklis 2 sätestatud määratluste ebaõiget ülevõtmist käsitlevale väitele esitama väiteid iga sama direktiivi sellise materiaalõiguse normi ebaõige ülevõtmise kohta, mis sisaldab vaidlusaluseid määratlusi või viitab nendele.
- 94 Mis puudutab direktiivi 2000/60 artikli 2 punktides 19, 20 ja 26 sätestatud mõistete „põhjavee seisund“, „põhjavee hea seisund“ ja „kvantitatiivne seisund“ määratlusi, siis tuleb lõpuks märkida, et kohtueelses menetluses ei vaieldud Poola Vabariiki vastu väitele, et neid määratlusi ei ole üle võetud, vaid ta väitis, et ta teeb kõik võimaliku nende rikkumiste kõrvaldamiseks, lisades vastavad määratlused seaduste tekstidesse või nende hilisematesse rakendussätetesse.
- 95 Eeltoodust tulenevalt on esimene väide, et direktiivi 2000/60 artikli 2 punktides 19, 20, 26 ja 27 esitatud määratlused ei ole üle võetud täielikult ja nõuetekohaselt, põhjendatud.

Teine väide, et direktiivi 2000/60 artikli 8 lõige 1 ei ole kaitsealade seiret puudutavas osas nõuetekohaselt üle võetud

Poolte argumendid

- 96 Komisjon märgib, et direktiivi 2000/60 artikli 8 lõikes 1 on liikmesriikidele pandud pinnavee seisundi, põhjavee seisundi ja kaitsealade seire kohustus seireprogrammide kehtestamise ja rakendamise teel.
- 97 Seoses kaitsealadega on selle sätte kolmandas taandes nähtud ette, et seireprogrammidele lisatakse nendes liidu õigusaktides sisalduvad näitajad, mille alusel iga kaitseala loodi. Komisjon väidab, et kuigi selliseid aspekte võib leida Poola asjakohastest sätetest seoses suplusveeks kasutatava veega või tarbimiseks mõeldud vee võtmisega, tuvastab ta, et puudu on sisult kattuvad nõuded, mis vastavad nende alade üksikasjalikule kirjeldusele, mis on kehtestatud nõukogu 21. mai 1992. aasta direktiivi 92/43/EMÜ looduslike elupaikade ning loodusliku loomastiku ja taimestiku kaitse kohta (EÜT L 206, lk 7; ELT eriväljaanne 15/02, lk 102) ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. novembri 2009. aasta direktiivi 2009/147/EÜ loodusliku linnustiku kaitse kohta (ELT 2010, L 20, lk 7) kohaselt kui „Natura 2000“ alad. Lisaks sellele ei võetud kaitsealade osas Poola õiguskorda samuti nõuetekohaselt üle direktiivi 2000/60 V lisa punktis 1.3.5 sätestatud täiendavat seiret.
- 98 Komisjon väidab, et oma vastuses põhjendatud arvamusele möönis Poola Vabariik, et direktiivi 2000/60 artikli 8 lõiget 1 ei ole nõuetekohaselt üle võetud ning märkis, et 13. mai 2009. aasta määruse muudatus tagab selle sätte õige ülevõtmise.
- 99 Poola nende õigusnormide analüüsist, millega kehtestatakse Natura 2000 kaitsealade seireprogrammid, nähtub, et kuigi operatiivseirega nähakse ette teatavate keemiliste ainete, näiteks raua või vase kontrollimine, ei võimalda nende ainete seire tuvastada siiski mõju nende kaitsealade vee seirele. Poola õigusnormides ei ole kindlaks määratud faktorid, mis võimaldavad kindlaks teha veega seotud liikide ja elupaikade kaitsestaatust. Komisjoni arvates ei saa asuda seisukohale, et direktiivide 92/43 ja 2009/147 kohaselt kindlaks määratud alade osas võetakse Poola sätetega nõuetekohaselt üle vajadus täiendada seireprogramme üksikasjalike kirjeldustega, mis sisalduvad nende kaitsealade loomise aluseks olevates liidu õigusaktides.

- 100 Komisjon rõhutab asjaolu, et kõnealused vee seisundi seire programmid, mis on ette nähtud direktiivi 2000/60 artiklis 8, peavad võimaldama andmete kogumist, et saavutada kaitsealadel vee hea seisund, võttes arvesse nende kaitsealade loomise aluseks olevatest õigusaktidest tulenevaid nõudeid. Direktiivi 2000/60 artikli 8 lõike 1 kolmandas taandes nimetatud seireprogramm peab seega tagama nende vee seisundi parameetrite seire, mis on struktuuri- ja funktsiooninäitajad, või mis mõjutavad nende liikide ja looduslike elupaikade kaitse perspektiivide hindamist, mille kaitsmiseks need alad loodi.
- 101 Poola Vabariik väidab sisuliselt seda, et direktiivi 2000/60 artikli 8 lõike 1 kolmas taane võeti üle järgmiste meetmetega: riiklik keskkonnaseire, mis on eelkõige sätestatud keskkonnakaitseaduse artikli 25 lõikes 2 ja looduskaitseaduse artiklis 112, kaitseülesande plaanide raames Natura 2000 aladel teostatav seire ja 15. novembri 2011. aasta määruse artikli 5 lõike 4 punkt 2.
- 102 Kaitsetegevuse ja kaitseülesande plaanide raames kindlaks määratud seire ulatus puudutab neil aladel asuvaid elupaiku ja liike, mida kaitstakse Natura 2000 võrgustikuga, ja eelkõige elupaiku või liike, mille jaoks on konkreetne Natura 2000 ala loodud. See seire põhineb aga direktiivist 92/43 ja 2009/147 ulatuslikematel sätetel. Seejuures arvestatakse ka Poola Vabariigi kõikide muude kohustustega, mis tulenevad looduskaitse valdkonnas ratifitseeritud konventsioonidest, kuid tähelepanuta ei jää ka direktiivist 2000/60 tulenevad kohustused.
- 103 15. novembri 2011. aasta määruse artikli 5 lõike 4 punkti 2 kohaselt luuakse kaitsealade seire selleks, et teha kindlaks vastavuse tase nende alade jaoks muudes sätetes ette nähtud täiendavate nõuetega. Nende muude sätete seas on muu hulgas looduskaitseaduse sätted, mille alusel kaitsealad loodi. Vee seirel peab seega arvestama looduskaitseaduse artikli 112 kohaselt teostatud seire tulemustega ning kaitsetegevuse või kaitseülesande plaanidega.
- 104 Pinnavee- ja põhjaveekogumite seirel võetakse seega arvesse muid nõudeid, mis on veest sõltuvate Natura 2000 alade jaoks ette nähtud. Vastavus Natura 2000 alasil puudutavatele nõuetele määratakse seevastu kindlaks looduskaitseaduse artikli 112 alusel teostatud seire raames ja kaitsetegevuse plaanide alusel. Seega väidab Poola Vabariik, et Poola õigus vastab direktiivi 2000/60 artikli 8 lõikes 1 seireprogrammidega seoses ette nähtud nõuetele.

Euroopa Kohtu hinnang

- 105 Direktiivi 2000/60 artikli 8 lõike 1 kolmanda taande ülevõtmisel riigisisesele õigusele tuleb arvestada nõudega, et kaitsealadel asuva vee seisundi seire programme peab täiendama üksikasjalike kirjeldustega, mis sisalduvad nende kaitsealade loomise aluseks olevates liidu õigusaktides.
- 106 Samas ei ole keskkonnakaitseaduse artikli 25 lõikes 2, mida Poola Vabariik peab ülevõtmise sätteks, määratletud mõistet „keskkonnaseire“. Looduskaitseaduse artiklis 112 on seevastu sätestatud, et looduse seire seisneb selles, et jälgitakse ja hinnatakse elurikkuse ja maastikulise mitmekesisuse komponentide olemasolevat seisundit, võttes seejuures eelkõige arvesse looduslike elupaigatüüpe ja esmatähtsaid liike. Erinevalt üldisest keskkonnaseirest, mida teostatakse keskkonnakaitseaduse artikli 25 alusel, jälgitakse looduse seirega pigem loodusobjektide muutusi. Need kaks sätet ei võimalda seega järeldada, et riigi pädevad ametiasutused on kohustatud kasutama selle seirega saadud tulemusi, et teostada vastavalt direktiivi 2000/60 artiklile 8 koostoimes selle V lisaga seiret ja arvestust asjassepuutuvate veekogumite seisundi üle.
- 107 Ka muud Poola Vabariigi viidatud sätted ei vasta direktiivi 2000/60 artikli 8 lõike 1 kolmanda taande ülevõtmisest tulenevale nõudele, et erinevatel Natura 2000 aladel teostatud seire andmeid tuleb kasutada selle direktiivi kohase seire raames ja vee seisundi klassifitseerimisel, kuna need sätted piirduvad üksnes sellise seire sätestamisega, ilma et kohustataks neist saadud andmeid kasutama.

- 108 Lisaks sellele tuleb märkida, et esimene tähtaeg, mis määrati nende erikaitsealade loomiseks, mille jaoks kaitsekava koostamine on direktiivi 92/43 kohaselt nõutud, möödus 2013. aastal. Järelikult kui kaitseülesannete plaanide ja kaitsetegevuse plaanide raames teostatavat seiret tuleb käsitada direktiivi 2000/60 artikli 8 lõike 1 kolmanda taande ülevõtmise ühe viisina, siis sõltub selline ülevõtmine nimetatud plaanide koostamisest.
- 109 Ainuüksi asjaolu, et Poola Vabariigi väitel on olemas elupaiku ja liike või isegi vee seisundit puudutavad andmed, ei taga siiski seda, et direktiivi 2000/60 üle võtnud sätete kohaselt koostatud seireprogramme on täiendatud liidu õigusaktides sisalduvate üksikasjalike kirjeldustega.
- 110 Lõpuks ei ole kahtlust selles, et isegi kui tuleb arvesse võtta 15. novembri 2011. aasta määruse artikli 5 lõike 4 punkti 2, mis võeti vastu veeseaduse artikli 155b alusel pärast põhjendatud arvamuses määratud tähtaja möödumist, kusjuures põhjendatud arvamuses nõutakse kaitsealade seire loomist selleks, et teha kindlaks vastavuse tase nende alade jaoks erisätetes ette nähtud täiendavate nõuetega, ei ole direktiivi 2000/60 artikli 8 lõike 1 kolmandat taanet siiski Poola õigusesse nõuetekohaselt üle võetud, kuna nimetatud riigisisese õiguse säte ei nõua, et kaitsealade seire luuakse sel viisil, et täiendada tuleb seire parameetrite ulatust nii, et lisatakse Natura 2000 alade loomise aluseks olnud liidu õigusaktides sisalduvad parameetrid, vaid määrab üksnes kindlaks selle seire eesmärgi, nimelt hinnata erisätetes ette nähtud nõuetele vastavuse taset.
- 111 Seega on teine väide, et direktiivi 2000/60 artikli 8 lõige 1 ei ole kaitsealade seiret puudutavas osas nõuetekohaselt üle võetud, põhjendatud.

Kolmas väide, et direktiivi 2000/60 artikli 9 lõige 2 ei ole nõuetekohaselt üle võetud

Poolte argumendid

- 112 Komisjon leiab, et direktiivi 2000/60 artikli 9 lõige 2, mis paneb liikmesriikidele kohustuse esitada vesikonna majandamiskavades aruanne veevarustusteenuste kulude katmise põhimõtte rakendamiseks kavandatavate meetmete kohta, mis aitavad kaasa direktiivi keskkonnaalaste eesmärkide saavutamisele, ning veekasutuse eri valdkondade osa kohta veevarustusteenuste kulude katmises, ei ole Poola õigusesse üle võetud.
- 113 Sellega seoses väidab komisjon, et selles küsimuses puuduvad sisult vastavad riigisiseseid sätteid ning et veeseaduse artikli 113a lõige 2 sätestab üksnes, et põhimeetmete eesmärk on miinimumnõuete täitmine ja need hõlmavad meetmeid, mille eesmärk on rakendada veevarustusteenuste kulude katmise põhimõtet. Nimetatud kontekstis tuleb komisjoni sõnul arvestada ka direktiivi 2000/60 III lisa kohaselt tehtud majandusanalüüsiga.
- 114 Komisjoni sõnul kinnitas Poola Vabariik vastuses põhjendatud arvamusele, et direktiivi 2000/60 artikli 9 lõige 2 võeti üle veeseaduse artikli 113a lõike 2 punktiga 2 ja artikli 114 lõike 1 punktiga 6 ning et neid sätteid täiendati 5. jaanuari 2011. aasta seadusega muudetud veeseaduse (edaspidi „muudetud veeseadus“) artikli 113b artikli 2 punktiga 2, mis asendas seega veeseaduse artikli 113a lõike 2 punkti 2.
- 115 See muudatus tehti 5. jaanuaril 2011 ehk pärast põhjendatud arvamuses määratud tähtaega ja komisjon võttis selle arvesse. Ometi leiab kõnealune institutsioon, et nimetatud muudatus ei lõpetanud rikkumist, mida sellele liikmesriigile ette heidetakse.

- 116 Komisjoni arvates võib veeseaduse artikli 114 lõike 1 punkti 6 – kuivõrd see näeb ainult ette, et vesikonna majandamiskava peab sisaldama veekasutuse majandusanalüüsi tulemuste kokkuvõtet – käsitada nii, et sellega võetakse üle direktiivi 2000/60 VII lisa A osa punkt 6 – mis kujutab endast ühte vesikonna majandamiskava kohustuslikku koostisosa, nimelt majandusanalüüsi kokkuvõtet –, kuid seda sätet ei saa käsitada kõnealuse direktiivi artikli 9 lõike 2 ülevõtmisena.
- 117 Poola Vabariik väidab seoses kolmanda väitega, et kuigi kohustus võtta arvesse kõnealuses sättes nimetatud teavet ei ole asjakohastes riigisisestest sätetes otseselt ette nähtud, tuleneb see siiski vaieldamatult Poola õiguse sätete kogumist, arvestades selle ülesehitust ja eesmärke.
- 118 Lisaks väidab see liikmesriik, et ta võttis üle direktiivi 2000/60 artikli 9 lõike 2 eelkõige 29. märtsi 2013. aasta määrusega, kuna Poola õiguses võetakse selle direktiivi artiklid 9 ja 11 üle koos, sest direktiivi artikli 9 kohaselt võetud veevarustusteenuste kulude katmisega seonduvad meetmed kujutavad endast nimetatud artiklis 11 sätestatud meetmeprogrammi olulist koostisosa.

Euroopa Kohtu hinnang

- 119 Seoses kolmanda väitega tuleb märkida, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb õiguskindluse nõude täitmiseks rakendada direktiivi sätteid vaieldamatu sunnijõuga ning nõutava konkreetsuse, täpsuse ja selgusega (vt eelkõige kohtuotsus komisjon vs. Poola, C-281/11, EU:C:2013:855, punkt 101 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 120 Ainuüksi väide, et direktiiviga ette nähtud kohustus tuleneb asjaomase liikmesriigi õiguskorra sätetest nende kogumis, ei vasta sellele nõudele.
- 121 Euroopa Kohus on ka korduvalt leidnud, et liikmesriigi kohustuste rikkumist tuleb hinnata põhjendatud arvamuses määratud tähtaja lõppemisel liikmesriigis esinenud olukorra alusel ning Euroopa Kohus ei saa arvestada hiljem tehtud muudatusi (vt eelkõige kohtuotsus komisjon vs. Poola, C-313/11, EU:C:2013:481, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 122 Kuna Poola Vabariik väidab oma kostja vastuses, et ta võttis direktiivi 2000/60 artikli 9 lõike 2 üle 29. märtsi 2013. aasta määrusega, siis piisab üksnes tuvastamisest, et nimetatud määrus võeti vastu pärast põhjendatud arvamuses määratud tähtaja möödumist, mistõttu ei saa Euroopa Kohus riigisisestest õigusnormides tehtud muudatusi arvesse võtta.
- 123 Seega on kolmas väide, et direktiivi 2000/60 artikli 9 lõige 2 ei ole nõuetekohaselt üle võetud, põhjendatud.

Neljas ja viies väide, et direktiivi 2000/60 artikli 10 lõiget 3 ja artikli 11 lõiget 5 ei ole üle võetud

Poolte argumendid

- 124 Seoses neljanda väitega, et direktiivi 2000/60 artikli 10 lõiget 3 ei ole üle võetud, märgib komisjon, et selle sättega pannakse liikmesriigile kohustus kehtestada rangem heidete kontroll juhul, kui selle direktiivi alusel kehtestatud kvaliteedialane eesmärk või kvaliteedistandard nõuab rangemaid tingimusi, kui tulenevad direktiivi artikli 10 lõikes 2 viidatud liidu direktiividest.
- 125 Komisjon on arvamusel, et vaidlusaluse sätte ülevõtmine on oluline direktiivi 2000/60 eesmärkide saavutamiseks. Kui heidete kontroll või heite piirväärtuste kindlaksmääramine ei ole selliste liidu direktiivide nagu direktiiv 91/676 alusel põllumajandusest pärit rohevetika rohkete levikut vees arvestades piisavad, et saavutada direktiivi 2000/60 keskkonnanalaseid eesmärke, on liikmesriik kohustatud kehtestama rangemaid heidete kontrolle ja kriteeriume, kui tulenevad direktiivist 91/676.

- 126 Mis puudutab viiendat väidet, et direktiivi 2000/60 artikli 11 lõiget 5 ei ole õigesti üle võetud, siis väidab komisjon, et kuigi muudetud veeseaduse artikli 113b lõikes 8 on esimesena nimetatud sättes loetletud meetmed, on selle kohaldamisala esimesena nimetatud sätte kohaldamisalast kitsam.
- 127 Kõnealuse artikli 113b lõikes 8 kasutatud mõiste „üleriigilise vee- ja keskkonnaprogrammi projekti väljatöötamisel“ piirab nimelt Poola õiguse sätte ulatust ainult üleriigilise vee- ja keskkonnaprogrammi väljatöötamisega. Järelikult saab muudetud veeseaduse artikli 113b lõikes 8 nimetatud meetmeid võtta lisaks programmi projekti väljatöötamise etapile ainult direktiivi 2000/60 artikli 11 lõikes 8 sätestatud meetmeprogrammide läbivaatamisel, see tähendab selle direktiiviga nõutud regulaarsete läbivaatamiste raames.
- 128 Samas ei saa artikli 113b lõikest 8 tulenevat kohustust segi ajada direktiivi 2000/60 artikli 11 lõikes 5 sätestatud kohustusega, mille mõte on lisada direktiivi artikli 11 lõikes 8 sätestatud kohustuslikele perioodilistele läbivaatamistele kohustus võtta meetmeid siis, kui kindlaksmääratud keskkonnavalaseid eesmärke ei õnnestu saavutada.
- 129 Poola Vabariik väidab seoses neljanda ja viienda väitega, et direktiivi 2000/60 artikli 10 lõige 3 ja artikli 11 lõige 5 peaks võetama üle veeseaduse muutmise eelnõuga ja teatavate muude seadustega, mille menetlemine on jõudnud juba lõppjärku.

Euroopa Kohtu hinnang

- 130 Seoses neljanda ja viienda väitega piisab sellest, kui meenutada käesoleva kohtuotsuse punktis 121 mainitud Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikat, mille kohaselt tuleb liikmesriigi kohustuste rikkumist hinnata põhjendatud arvamuses määratud tähtaja lõppemisel liikmesriigis esinenud olukorra alusel ning Euroopa Kohus ei saa arvestada hiljem tehtud muudatusi (vt eelkõige kohtuotsus komisjon vs. Poola, C-313/11, EU:C:2013:481, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 131 Kuna Poola Vabariigi argumentidest nähtub, et direktiivi 2000/60 artikli 10 lõige 3 ja artikli 11 lõige 5 peaks üle võetama veeseaduse muutmise eelnõuga ja teatavate muude seadustega, siis tuleb tuvastada, et neid ülevõtmismeetmeid ei olnud põhjendatud arvamuses määratud tähtaja lõpus vastu võetud.
- 132 Järelikult on neljas ja viies väide põhjendatud.

Kuues väide, et direktiivi 2000/60 V lisa punktid 1.3, 1.3.4, 1.3.5, 1.4 ja 2.4.1 ei ole nõuetekohaselt üle võetud

Poolte argumendid

- 133 Seoses kuuenda väitega, et direktiivi 2000/60 V lisa punktid 1.3, 1.3.4, 1.3.5, 1.4 ja 2.4.1 ei ole nõuetekohaselt üle võetud, rõhutab komisjon, et kõnealuse lisa punktid 1.3, 1.4 ja 2.4.1 puudutavad selle direktiivi põhilisi nõudeid, sest neis määratakse kindlaks pinnavee ökoloogilise ja keemilise seisundi seire meetod, vee ökoloogilise seisundi klassifikatsioon ja kirjeldamine ning põhjavee seirevõrk. Need on seega direktiivi 2000/60 artikli 7 lõigete 1 ja 8 koostoimes nõutud seire teostamiseks olulised elemendid.
- 134 Seoses direktiivi 2000/60 V lisa punktidega 1.3, 1.3.4 ja 2.4.1 väidab komisjon, et nende punktide Poola õigusesse ülevõtmise probleem puudutab kohustust lisada vesikonna majandamiskavale hinnang seire tulemuste usaldusväärsuse ja täpsuse taseme kohta.

- 135 Kuigi veeseaduse artikli 114 lõikes 1 on küll kindlaks määratud teatav hulk elemente, mis peavad sisalduma vesikonna majandamiskavas, ei sisalda see kava aga seirevõrkude kaarti ega seireprogrammide kirjeldust. Erinevalt direktiivi 2000/60 V lisa punktides 1.3 ja 2.4.1 nõutust ei nõua riigisiseste aktide sätted, et kõnealune kava peaks sisaldama hinnangut seireprogrammide tulemuste usaldusväärsuse ja täpsuse taseme kohta. Seda nõuet ei ole ka muudes Poola õiguse sätetes.
- 136 Seoses direktiivi 2000/60 V lisa punktiga 1.3.5 täpsustab komisjon, et selles on nõutud, et elupaiga- ja liigikaitsealaks olevad veekogud oleksid lisatud operatiivseireprogrammi, kui keskkonnamõju hindamise ja kontrollseire põhjal on tuvastatud, et need võivad mitte vastata direktiivi artikli 4 alusel kehtestatud keskkonnaalastele eesmärkidele. Direktiiv seob seega operatiivseire teostamise kohustuse sõnaselgelt riskiga, et ei saavutata direktiivi artikli 4 lõike 1 punktis c käsitletud keskkonnaalaseid eesmärke.
- 137 Samas nähtub 13. mai 2009. aasta määruse artikli 5 lõike 2 punktist 3, et operatiivseire luuakse pinnavee jaoks selleks, et teha kindlaks vee seisund veeseaduse artikli 113 lõikes 4 nimetatud aladel, see tähendab eelkõige elupaiga- ja liigikaitsealadel. Selle määruse 1. lisa 2. jao punktis 6 on seejäre loetletud kõnealuse operatiivseire loomise kriteeriumid. Komisjoni sõnul ei taga aga see säte, et hinnatakse kaitsealadel asuvatele veekogudele tekkiva koormuse ulatust ja mõju.
- 138 Lisaks sellele puudub Poola õiguses säte, mis viitaks eesmärgile tagada asjakohane kaitseseisund või kohustusele teostada seiret nii kaua, kuni kaitsealad vastavad nende loomist sätestavate õigusaktide veega seotud nõuetele ning kindlaks määratud keskkonnaalastele eesmärkidele.
- 139 Komisjon on seisukohal, et 15. novembri 2011. aasta määrusega ei ole eespool nimetatud rikkumist kõrvaldatud, kuna määruses ei ole konkreetselt nimetatud kaitsealadel asuvate elupaikade ja liikide seiret.
- 140 Lisaks sellele ei ole Poola õigusaktides mainitud vajadust teostada seiret nii kaua, kuni kaitsealad vastavad nende loomist sätestavate õigusaktide veega seotud nõuetele ning direktiivi 2000/60 artiklis 4 sätestatud keskkonnaalastele eesmärkidele.
- 141 Seoses direktiivi 2000/60 V lisa punktiga 1.4 leiab komisjon, et vee ökoloogilise seisundi ja ökoloogilise potentsiaali klassifikatsioon ja kirjeldamine nõuab hüdro-morfoloogiliste parameetritega arvestamist, kuivõrd need parameetrid on ökoloogilise seisundi hädavajalikud parameetrid. Kõnealuse direktiivi V lisa punkti 1.4.2 alapunktides i ja ii on nimelt nõutud, et ökoloogilise seisundi klassifitseerimisel võetaks arvesse kõiki parameetreid.
- 142 Samas oli 20. augusti 2008. aasta määruse 6. lisa B osa punktis XIV ja 7. lisa B osa punktis XV ette nähtud, et „kuni hüdro-morfoloogiliste parameetrite põhjal ökoloogilise seisundi hindamise meetodite väljatöötamiseni võib veekogude ökoloogilist seisundit klassifitseerida ilma neid parameetreid arvestamata“. 9. novembri 2011. aasta määrus, mis käsitleb ühtsete pinnaveekogumite seisundi klassifitseerimise tingimusi, ei võta veekogude ökoloogilise seisundi klassifitseerimisel samuti arvesse hüdro-morfoloogilisi parameetreid.
- 143 Komisjoni sõnul kaasneks vee seisundi klassifitseerimisel hüdro-morfoloogiliste parameetrite väljajätmisega paratamatult, et ökoloogilise seisundi hindamine oleks ebatäielik ja et see ebatäielik hindamine mõjutaks omakorda direktiivi 2000/60 artiklis 4 sätestatud põhiliste keskkonnaalaste eesmärkide saavutamist.
- 144 Komisjon väidab sellega seoses, et direktiivi 2000/60 V lisa punkti 1.4.2. alapunktides i ja ii on toodud välja „kvaliteedielemendid“. Need on loetletud selle lisa punktis 1.1. „Ökoloogilise seisundi klassifitseerimiseks vajalikud kvaliteedielemendid“. Kõnealuse lisa punktides 1.1.1–1.1.5 nähtub, et hüdroloogilised parameetrid toetavad bioloogilisi parameetreid ning et kvaliteedielemendid on vee

seisundi hindamisel tõepoolest hädavajalikud. Selle direktiivi V lisa punktides 1.1.1 ja 1.1.2 on nimetatud kui „jõgede ja järvede hüdro-morfoloogilised parameetrid“ vee vooluhulk ja -dünaamika, viibeag, ühendus põhjaveekogumitega, sügavuse vahelduvus, põhja hulk, struktuur ja aluspõhi.

- 145 Poola Vabariik väidab esiteks, et direktiivi 2000/60 V lisa punktid 1.3, 1.3.4 ja 2.4.1 võeti üle 29. märtsi 2013. aasta määruse artikli 2 lõike 1 punktiga 5.
- 146 Mis puudutab teiseks kõnealuse direktiivi V lisa punkti 1.3.5, siis väidab Poola Vabariik, et see võeti eelkõige üle 15. novembri 2011. aasta määruse artikli 5 lõike 4 punktiga 4, mis määrab kindlaks kaitsealade seire korraldamisega taotletava eesmärgi „hinnata kaitsealadel asuvate ühtsete pinnaveekogumite seisundi muutumist“.
- 147 Poola Vabariigi sõnul nähtub sellest, et Poola õiguse sätted võimaldavad hinnata kaitsealadel asuvatele veekogudele tekkiva koormuse ulatust ja mõju, mille eesmärk on tagada nende alade asjakohane kaitseseisund.
- 148 Poola Vabariik viitab ka 15. novembri 2011. aasta määrusele, mille V osa punktiga 25 võetakse üle direktiivi 2000/60 V lisa punkti 1.3.5 viimasest lausest tulenev nõue.
- 149 Kolmandaks, seoses direktiivi 2000/60 V lisa punktiga 1.4 väidab Poola Vabariik, et ökoloogilise seisundi klassifitseerimisel ja kirjeldamisel hüdro-morfoloogiliste parameetritega arvestamist käsitletakse siis, kui muudetakse 9. novembri 2011. aasta määrust, mis käsitleb ühtsete pinnaveekogumite seisundi klassifitseerimise tingimusi ja prioriteetsete ainete suhtes kehtivaid keskkonnakvaliteedi norme.

Euroopa Kohtu hinnang

- 150 Seoses direktiivi 2000/60 V lisa punktide 1.3, 1.3.4, 1.4 ja 2.4.1 ebaõige ülevõtmisega tuleb märkida, et väidetav ülevõtmine 29. märtsi 2013. aasta määrusega toimus pärast põhjendatud arvamuses määratud tähtaja möödumist.
- 151 See järeldus kehtib ka direktiivi 2000/60 V lisa punkti 1.3.5 suhtes hoolimata sellest, et komisjon möönab, et 15. novembri 2011. aasta määrusega kõrvaldati teatavad selle punkti ebaõige ülevõtmise aspektid, nagu need olid sätestatud 13. mai 2009. aasta määruses.
- 152 Selles osas tuleb ainult viidata käesoleva kohtuotsuse punktides 121 ja 130 juba mainitud Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikale, mille kohaselt tuleb liikmesriigi kohustuste rikkumist hinnata põhjendatud arvamuses määratud tähtaja lõppemisel liikmesriigis esinenud olukorra alusel ning Euroopa Kohus ei saa arvestada hiljem tehtud muudatusi (vt eelkõige kohtuotsus komisjon vs. Poola, C-313/11, EU:C:2013:481, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 153 Seega on kuues väide, et direktiivi 2000/60 V lisa punktid 1.3, 1.3.4, 1.3.5, 1.4 ja 2.4.1 ei ole nõuetekohaselt üle võetud, põhjendatud.

Seitsmes väide, et direktiivi 2000/60 VII lisa A osa punktid 7.2–7.10 ei ole nõuetekohaselt üle võetud

Poolte argumendid

- 154 Seoses seitsmenda väitega, et direktiivi 2000/60 VII lisa A osa punktid 7.2–7.10 ei ole nõuetekohaselt üle võetud, väidab komisjon, et Poola Vabariik teatas talle oma vastuses põhjendatud arvamusele, et need punktid võeti üle veeseaduse artiklitega 113, 113a ja 114 ning muudetud veeseaduse artikliga 113b, ning lisaks viitas ta veeseaduse ja teiste seaduste muutmise seaduse eelnõule.

- 155 Komisjoni sõnul puudutavad aga viidatud riigisisese sätete üleriigilist vee- ja keskkonnaprogrammi, millega võetakse üle direktiivi 2000/60 artikkel 11, mis käsitleb meetmeprogrammi. Seda programmi tuleb eristada vesikonna majandamiskavast direktiivi 2000/60 VII lisa tähenduses, milles on nimelt nõutud, et vesikonna majandamiskava peab sisaldama direktiivi artikli 11 alusel vastu võetud meetmeprogrammi kokkuvõtet. Seega ei piisa kõnealuse artikli enda ülevõtmisest, et üle oleksid võetud direktiivi 2000/60 VII lisa punktides 7.2–7.10 sätestatud nõuded. Komisjoni sõnul on veeseaduse artikli 114 lõike 1 punktis 7 ette nähtud kohustus, et vesikonna majandamiskavad peavad sisaldama kokkuvõtet meetmetest, mis on esitatud üleriigilises vee- ja keskkonnaprogrammis. See säte on aga komisjoni arvates liiga üldine, et tagada direktiivi 2000/60 VII lisa punktides 7.2–7.10 sätestatud nõuete ülevõtmine. Lisaks nähtub direktiivi VII lisa punkti 7 erinevate alapunktide sõnastusest selgesti, et liidu seadusandja soov oli, et vesikonna majandamiskavad ei sisalda ainult kokkuvõtet meetmetest, mida tuleb võtta direktiivi artikli 11 kohaselt, vaid et majandamiskavades oleks ka kokkuvõte selles valdkonnas võetud meetmetest.
- 156 Seoses seitsmenda väitega märgib Poola Vabariik, et direktiivi 2000/60 kõnealused sätete võeti nõuetekohaselt üle muudetud veeseaduse artikliga 113b, millega võetakse üle direktiivi artikkel 11. Ka 29. märtsi 2013. aasta määrus sisaldab viidet sellele artiklile, kuna määruse artikli 2 lõike 1 punktis 10 on sätestatud, et vesikonna majandamiskava koostamiseks vajalikud üksikasjalikud andmed sisaldavad vastavalt veeseaduse artiklile 113b kokkuvõtet meetmetest, mis on esitatud üleriigilises vee- ja keskkonnaprogrammis.
- 157 Poola Vabariigi arvates järeldub sellest, et vesikonna majandamiskava peab sisaldama kokkuvõtet meetmetest, mis on esitatud üleriigilises vee- ja keskkonnaprogrammis, see tähendab direktiivi 2000/60 artikli 11 alusel vastu võetud meetmeprogrammis, mis võimaldab tagada direktiivi VII lisa A osa punkti 7 nõuetekohase ülevõtmise, kusjuures viimati nimetatud sätte kohaselt sisaldab vesikonna majandamiskava just neid andmeid, mis puudutavad direktiivi artikli 11 kohaselt võetud meetmeid.

Euroopa Kohtu hinnang

- 158 Seitsmenda väitega seoses Poola Vabariigi esitatud peamine argument on analoogne selle liikmesriigi argumentidega, mille ta esitas seoses kolmanda väitega. Nimelt väidab Poola Vabariik sisuliselt, et direktiivi 2000/60 VII lisa punktides 7.2–7.10 nõuetekohase ülevõtmise tagamiseks piisab sellest, kui liikmesriigid näevad ette kohustuse, et vesikonna majandamiskava peab sisaldama kokkuvõtet direktiivi artikli 11 kohaselt võetud meetmeprogrammist. Poola Vabariigi sõnul on käesoleval juhul selle kohustuse täitmine tagatud viitega muudetud veeseaduse artiklile 113b ja 29. märtsi 2013. aasta määruse artikli 2 lõike 1 punktiga 10.
- 159 Sellega seoses piisab nendingust, et kõnealune riigisisese õiguse säte võeti vastu pärast põhjendatud arvamuses määratud tähtaja möödumist, mistõttu ei saa Euroopa Kohus sellega väljakujunenud kohtupraktika kohaselt arvestada (vt eelkõige kohtuotsus komisjon vs. Poola, C-313/11, EU:C:2013:481, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 160 Seega on seitsmes väide, et direktiivi 2000/60 VII lisa A osa punktid 7.2–7.10 ei ole Poola õiguskorda nõuetekohaselt üle võetud, põhjendatud.
- 161 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et hagi on põhjendatud.
- 162 Järelikult tuleb tuvastada, et kuna Poola Vabariik ei ole direktiivi 2000/60 artikli 2 punkte 19, 20, 26 ja 27, artikli 8 lõiget 1, artikli 9 lõiget 2, artikli 10 lõiget 3 ja artikli 11 lõiget 5 ning V lisa punkte 1.3, 1.3.4, 1.3.5, 1.4 ja 2.4.1 ning VII lisa A osa punkte 7.2–7.10 täielikult üle võtnud või ei ole seda teinud nõuetekohaselt, siis on Poola Vabariik rikkunud nendest sätetest ja sama direktiivi artiklist 24 tulenevaid kohustusi.

Kohtukulud

¹⁶³ Euroopa Kohtu kodukorra artikli 138 lõike 1 kohaselt on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja Poola Vabariik on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud temalt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kuues koda) otsustab:

- 1. Kuna Poola Vabariik ei ole Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. oktoobri 2000. aasta direktiivi 2000/60/EÜ (millega kehtestatakse ühenduse veepoliitika alane tegevusraamistik, muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. märtsi 2008. aasta direktiiviga 2008/32/EÜ) artikli 2 punkte 19, 20, 26 ja 27, artikli 8 lõiget 1, artikli 9 lõiget 2, artikli 10 lõiget 3 ja artikli 11 lõiget 5 ning sama direktiivi V lisa punkte 1.3, 1.3.4, 1.3.5, 1.4 ja 2.4.1 ning VII lisa A osa punkte 7.2–7.10 täielikult üle võtnud või ei ole seda teinud nõuetekohaselt, siis on Poola Vabariik rikkunud nendest sätetest ja nimetatud direktiivi artiklist 24 tulenevaid kohustusi.**
- 2. Mõista kohtukulud välja Poola Vabariigilt.**

Allkirjad